

Ліягона

**Башти сили:
служіння поруч з
пророком, сс. 12, 18**

Що означає твердження, що ця
Церква істинна?, с. 24

Знайти силу в життєписах моїх
предків, с. 36

“НАЙЕФЕКТИВНІШОЮ
ЗБРОЄЮ САТАНИ Є
ВІДВОЛІКАННЯ, ОБМАН І
РУЙНУВАННЯ ДУХОВНОЇ
ЧУТЛИВОСТІ...
РАЗОМ ВОНИ СТАЮТЬ
**ВЕЛИКИМ
ВИПРОБУВАННЯМ
НАШОГО ЧАСУ**”.

СТАРІЙШИНА КЕВІН У. ПІРСОН

З “Не залишайте Спасителя”, сторінка 44.

СТАТТІ

- 6** **Принципи служіння:**
Радьтеся про їхні потреби
- 12** **Президент Даллін Х. Оукс:**
Ходити Господніми шляхами
Старійшина Девід А. Беднар
- 18** **Президент Генрі Б. Айрінг:**
Видатний розум, дитяче смирення
Старійшина Джеффри Р. Холланд

НА ОБКЛАДИНЦІ

Величний монумент, художник Джолін Форман. Президент Бригам Янг (1807–1877) одного разу сказав, що три східні башти Солт-Лейкського храму представляють Перше Президентство і Мелхиседеківське священство (як про це написав Уільям Уорд у “Who Designed the Temple?” *Deseret Weekly*, Арг. 23, 1892, 578). Дізнайтеся про дві “башти” сьогоденного Першого Президентства—президента Далліна Х. Оукса і президента Генрі Б. Айрінга на сторінках 12 і 18.

- 24** **Істинна Церква: “Заради вдосконалення святих”**
Старійшина Дж. Девн Корніш
Можливо, ми не вважаємо досконалими провідників і членів Церкви, які жили в минулому, але ми можемо бути певні, що доктрина, якої навчає Церква—Христова доктрина—є досконалою.

- 26** **Святі: Розповіді про Церкву—Розділ 7: Товариші у служінні**
Джозеф та Олівер прагнули скерування, коли під час перекладу прочитали про хрищення. Господь готує трьох чоловіків, які будуть свідчити про золоті пластини.

- 36** **Сила віри та сімейних історій**
Адам С. Олсон
Знаючи про те, що довелося пережити прапрабабусі, Розалін знаходить надію у власних випробуваннях.

ЗАМАЛЬОВКИ

- 4** **Портрети віри: Лібулецьве Гофрі Мокгатле—Гаутенг, ПАР**
- 10** **З трибуни: Мабуть, я залишуся собою**
Ютта Баум Буше
- 34** **Мій блокнот конференції: Квітнева генеральна конференція 2018 р.**
- 40** **Голоси святих останніх днів**
- 80** **До нових зустрічей: Скеровані сучасними пророками**
Старійшина Марк Е. Петерсен

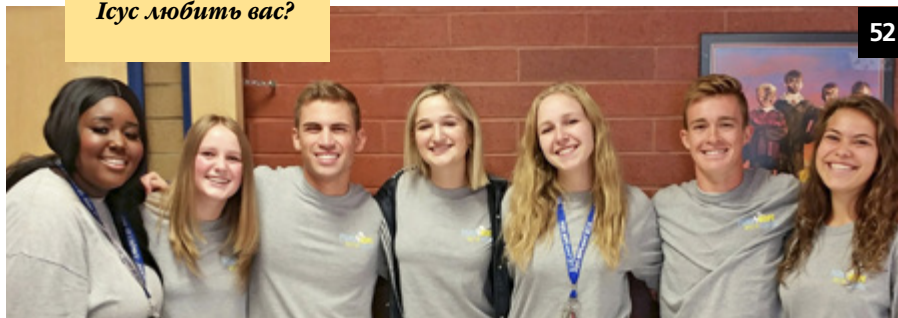
48

- 44 Не залишайте Спасителя**
Старійшина Кевін У. Пірсон
Наші свідчення необхідно постійно зміцнювати, аби ми не зійшли на манівці.

- 48 Зрозуміти свою божественність**
Даян Корт да Сільва
Коли я дивилася на себе очима світу, я перестала бачити свою особисту цінність.

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону?
Підказка: Як ви пам'ятаєте, що Ісус любить вас?

52

- 50 А ти надійний друг?**
Марісса Віддісон
Ми можемо використовувати маленькі вияви любові, щоб допомагати друзям, які переживають труднощі.

- 52 Посли надії: працювати разом, щоб запобігти самогубству**
Марісса Денніс
Ознайомтеся з тривожними ознаками самогубства і методами його запобігання.

- 56 Загублена в Забороненому місті**
Сара Кінан
Чи зможу я знову знайти своїх однокласників у цьому галасливому іноземному місті?

- 58 Одкровення для Джозефа Сміта—і для вас**
Раян Карр
Як показав Джозеф Сміт, для отримання особистого одкровення немає вікових обмежень.

- 60 Битва за вашу свободу волі**
Девід Діксон
Чим старанніше ми наслідуємо Спасителя, тим повніше відчуємо незалежність, яку нам дає свобода волі.

- 62 Місце для нас**

- 64 Постер: Справжня віра в Христа**

- 65 Останнє слово: Пророки: ознака любові Бога**
Старійшина Уліссес Соарес

75

- 66 Хай ваше світло сяє: Піклуватися і ділитися**
Мені подобається допомагати батькам ділитися нашим врожам з іншими.

- 68 Віра, надія і Грейс— Частина 2: Почута молитва**
Меган Армкнехт
Грейс хвилювалася, що нацисти можуть забрати їхній будинок після того, як вони вже забрали її тата.

- 70 Апостоли свідчать про Христа**
Старійшина Ніл Л. Андерсен

- 71 Прихисток від бурі**
Старійшина Хоакін Е. Коста
Ной слухався Господа з дитинства і пізніше це допомогло йому врятуватися від знищення.

- 72 Клуб читання Книги Мормона**

- 74 Молитва за лаштунками**
Емілі Б.
Небесний Батько чує мої молитви, де б я не була.

- 75 Що б не сталося!**
Крістіан Б.
Я сказав подрузі, що Ісус Христос любить її, що б не сталося.

- 76 Історія з Писань: Ілля і вдова**
Кім Уебб Рейд

- 79 Розмальовка: Я можу говорити правду**

ВЕРЕСЕНЬ 2018 ТОМ 21 НОМЕР 9 ЛІАГОНА 14753 192

Міжнародний журнал Церкви Ісуса Христа Святих
Останніх Днів

Перше Президентство: Рассел М. Нельсон,
Даллін Х. Оукс, Генрі Б. Айрінг

Кворум Дванадцятих Апостолів: М. Рассел Баллард,
Джеффри Р. Холланд, Дітер Ф. Ухтдорф, Девід А. Беднар,
Квентін Л. Кук, Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен,
Рональд А. Разбанд, Гарі Е. Стівенсон, Дейл Г. Ренлунд,
Герріт В. Гонг, Уліссес Соарес

Редактор: Уго Е. Мартінес

Помічники редактора: Ренделл К. Беннетт, Бекі Крейвен
Консультанти: Брайан К. Ештон, Леґранд Р. Кертіс мол.,
Едвард Дубе, Шерон Юбенк, Крістіна Б. Франко, Дональд Л.
Холлстром, Дуглас Д. Холмс

Головний директор: Річард А. Хітон

Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг

Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Адам С. Олсон

Помічник головного редактора: Раян Карр

Помічник з видавництва: Франсиска Олсон

Редколегія: Марисса Денніс, Девід Діксон, Девід А.
Едвардс, Метью Д. Фліттон, Лорі Фуллер, Гарретт Х.
Графф, Ларен Портер Гонт, Джон Райан Дженсен, Шарлот
Ларкабал, Майкл Р. Морріс, Ерік Б. Мердок, Саллі Джонсон
Одекірк, Джошуа Дж. Перкі, Джен Пінборо, Річард М. Ромні,
Мінді Селу, Чекел Вордлей, Марисса Віддісон

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон

Дизайнери: Дженетт Ендрюз, Фей П. Андрус, Менді Бенлі,
С. Кімболл Ботт, Томас Чайлд, Девід Грін, Коллін Хінклі,
Ерік П. Джонсен, Сюзен Лофгрєн, Скотт М. Моой, Емілі
Чієко Ремінгтон, Марк В. Робінсон, Рейчел Сміт, Брет Тир,
К. Ніколь Уолкенхорст

Координатор з прав власності: Коллітт Небекер Он

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Склад видавництва: Іра Глен Адаір, Джулі Бурдетт,
Томас Г. Кронін, Брайан В. Джіджі, Джинні Дж. Нільсон,
Дерек Річардсон

Підготовка до друку: Джошуа Денніс, Аммон Гарріс

Відповідальний за друк: Стівен Льюїс

Відповідальний за розповсюдження: Трой Р. Баркер

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру
Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт
liahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або
електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаською, маршалійською, монгольською, німецькою,
норвезькою, польською, португальською, російською,
румунською, самоанською, себуано, словенською,
суахілі, тагальською, тайтською, тайською, тонганською,
угорською, українською, урду, фіджійською, фінською,
французькою, хорватською, чеською, шведською та
японською мовами. (Періодичність видання різна в
залежності від мови).

© 2018 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Інформація щодо авторського права: Якщо не вказано інше,
окремі особи можуть копіювати матеріали з *Ліягони* для
особистого, некомерційного використання (а також для
церковних покликань). Це право може бути скасовано у
будь-який час. Візуальні матеріали не можна копіювати,
якщо про ці обмеження зазначено у рядку з інформацією
про мистецьку роботу. Питання щодо авторського права
треба направляти до Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна
адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

September 2018 Vol. 21 No. 9. LIAHONA (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address must be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

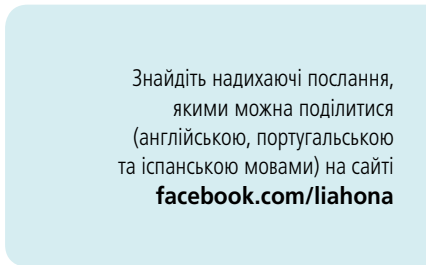
POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

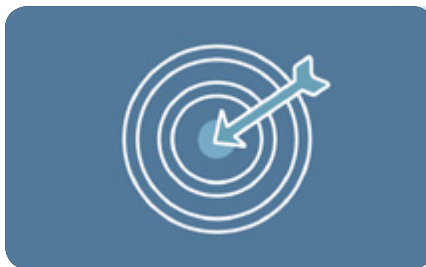
Більш докладно он-лайн

Читайте статті та надсилайте свої
на адресу: liahona.lds.org

Знайдіть надихаючі послання,
якими можна поділитися
(англійською, португальською
та іспанською мовами) на сайті
facebook.com/liahona

Надсилайте відгуки на адресу:
liahona@ldschurch.org

Підпишіться на store.lds.org.
Або зайдіть у розподільний центр,
запитайте у провідників приходу
чи зателефонуйте за номером
1-800-537-5971 (США і Канада).

ПІКТОГРАМИ ВІД GETTY IMAGES

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Віра, 24, 36, 44, 68, 76

Джозеф Сміт, 26, 58

Дружба, 50, 52, 63

Запобігання

самогубству, 50, 52

Індивідуальна цінність,

10, 43, 48, 75

Історія Церкви, 24, 26, 58

Ісус Христос, 44, 60, 65,

70, 75

Книга Мормона, 4,

26, 72

Лихо, 4, 36, 42

Любов, 75

Материнство, 40

Молитва, 56, 63, 68, 74

Небесний Батько, 43

Одкровення, 26, 58, 80

Підготовленість до

надзвичайних

ситуацій, 42

Послух, 60, 71

Провідники

Церкви, 12, 18

Пророки, 12, 18, 26,

76, 80

Свідчення, 44, 62

Свобода волі, 60

Святий Дух, 56, 58

Священство, 26

Сімейна історія, 36

Слово мудрості, 41

Служіння, 6, 42, 66

Спілкування, 6

Хрищення, 26

Чесність, 79

ПОРТРЕТИ ВІРИ

Лібулеце втратив зір, коли йому був 21 рік. Він по-новому навчився робити багато всього, але так і не навчився читати за допомогою шрифту Брайля. Чоловік хотів читати Писання, тож в молитвах просив Бога про допомогу.

КОДІ БЕЛЛ, ФОТОГРАФ

Лібулеце Гофрі Мокгатле

Гаутенг, Південно-Африканська Республіка

Під час домашнього вчителювання я сказав сестрі, яку ми відвідували: "Я не можу читати Писання, бо я не бачу. Я хочу піти до школи, де зможу навчитися читати і писати шрифтом Брайля".

Її брат працював у школі для сліпих. Він допоміг мені вступити до школи. Я вивчав шрифт Брайля кожного дня. Я навіть прокидався вночі, щоб повчитися читати шрифтом Брайля. Мені знадобилося лише 4 місяці, щоб навчитися читати.

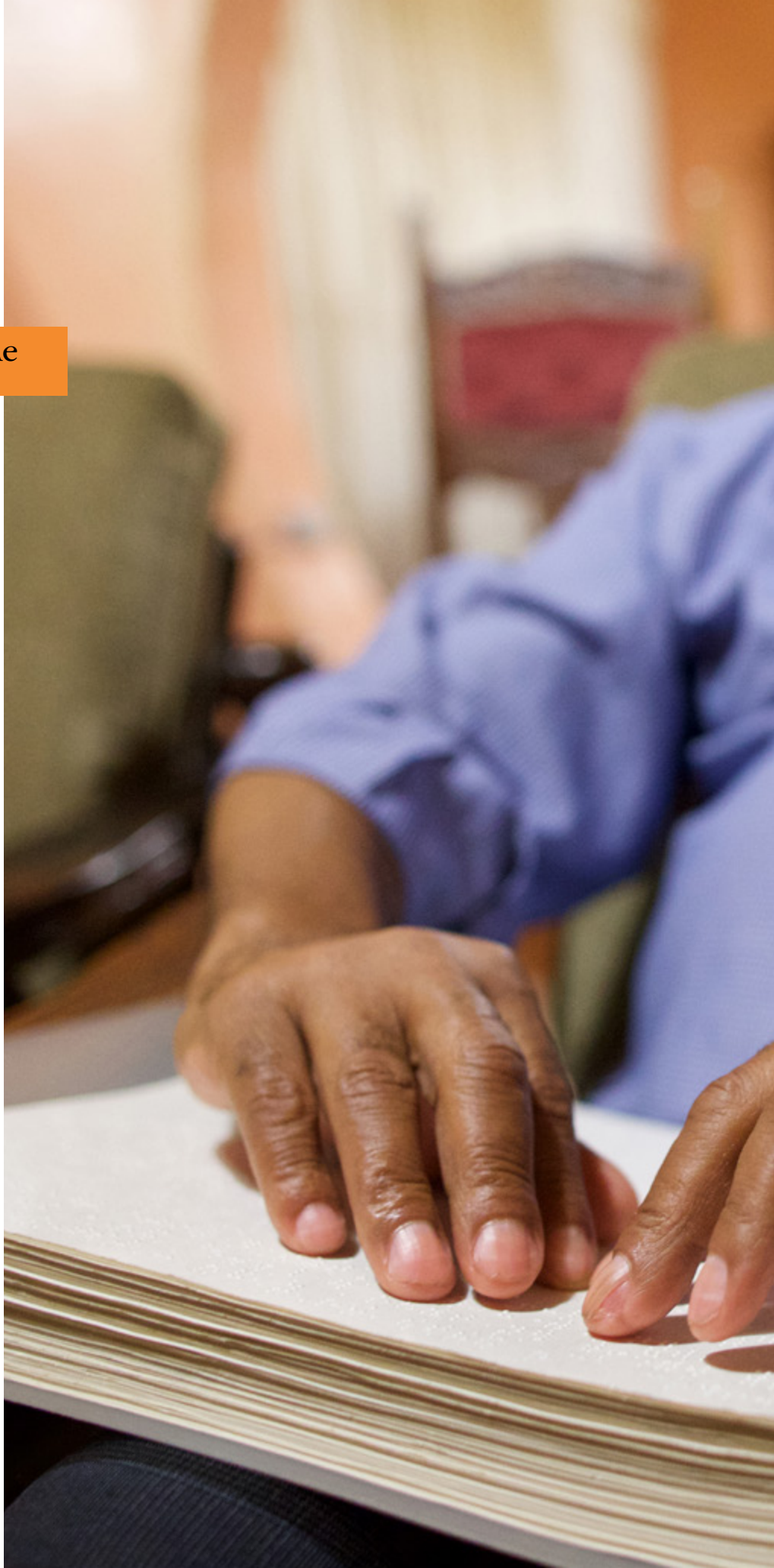
Я закінчив школу і сказав моєму президенту філії, що тепер умію читати шрифтом Брайля. Він вручив мені коробку, в якій був посібник для священства і всі книги Писань шрифтом Брайля. Я ніколи не знав, що в Церкві таке є. Саме тоді я по-справжньому почав розуміти Писання і насолоджуватися ними.

Я знаю, що Писання істинні. Я навчаюся з них кожного разу, коли їх читаю. Я завжди відкриваю в них щось нове.

ЧИТАЙТЕ БІЛЬШЕ

Дізнайтеся про те, які ресурси має Церква для людей з вадами, на сайті lds.org/go/9184.

Ви можете знайти більше "Портретів віри" на сайті lds.org/go/18.

Принципи служіння

РАДЬТЕСЯ ПРО ЇХНІ ПОТРЕБИ

Вам не треба робити це самотужки. Завдяки радам ви можете отримати необхідну допомогу, щоб допомагати іншим.

Бог запрошує вас служити окремій людині або сім'ї у вашому приході чи філії відповідно до їхніх потреб. Як ви можете дізнатися, у чому полягають ті потреби? Принцип рад, якому приділяється так багато уваги в Церкві, є ключовим.

Після обговорення того, що ми можемо розглянути на раді, ми більше дізнаємося про те, як:

1. Радитися з Небесним Батьком.
2. Радитися з призначеною особою і сім'єю.
3. Радитися з нашим напарником.
4. Радитися з іншими людьми, яким призначили ту саму особу або сім'ю.

Важливо також радитися з нашими провідниками. У майбутній статті з рубрики “Принципи служіння”, яка з'явиться в *Ліягоні*, буде розглядатися рада з провідниками, а також роль співбесід з провідниками в цьому процесі.

Про що ми радимося

Розуміння потреб є важливим для служіння одне одному. Але яких форм можуть набувати ті потреби, і чи є ще щось, крім потреб, про що нам слід знати?

Потреби можуть бути різноманітними. Ті, кому ми служимо, можуть поставати перед труднощами емоційного, фінансового, фізичного, освітнього характеру та іншими проблемами. Деякі потреби є більш нагальними за інші. Для вирішення певних потреб ми будемо підготовлені; для вирішення інших нам потрібно буде звернутися по допомогу до інших. Намагаючись допомагати у вирішенні земних потреб не забувайте, що наше покликання служити означає також допомогу в поглибленні навернення людини, підготовку та отримання обрядів священства, необхідних для піднесення.

Крім того, радячись про потреби окремої людини чи сім'ї, нам необхідно дізнатися про їхні сильні сторони. У чому вони не потребують допомоги? Які наявні у них здібності чи дари можуть благословляти інших? Яким унікальним чином їх можна застосовувати для розбудови царства Божого? Дізнатися про сильні сторони людини так само важливо, як і про її потреби.

1 Рада з Небесним Батьком

Одна з основоположних доктрин нашої віри полягає в тому, що Небесний Батько промовляє до Своїх дітей (див. Уложення віри 1:9). Коли ми отримуємо нове призначення служити певній людині, нам слід порадитися в молитві з Небесним Батьком, шукаючи натхнення та розуміння її потреб і сильних сторін. Цей процес наради із застосуванням молитви має тривати упродовж усього нашого призначення для служіння.

Статті “Принципи служіння” існують не для того, щоб доносити їх як послання під час відвідувань, а щоб допомагати нам навчатися дбати одне про одного. Коли ми краще познайомимося з тими, кому служимо, Святий Дух підкаже й ми будемо знати, яке послання їм потрібно почути як доповнення до нашого піклування і співчуття.

2 Рада з окремими людьми і сім'ями

Спосіб взаємодії з людьми та сім'ями, яким нас покликано служити, може відрізнятися в залежності від обставин, але для розвитку стосунків і розуміння потреб людей важливо безпосередньо порадитися з конкретною особою чи сім'єю, включаючи й те, як вони хочуть, аби їм допомогли. Деякі запитання треба відкласти аж до часу встановлення вдумливих стосунків. Оскільки не існує єдиного правильного способу того, як це робити, пропонуємо наступне:

- Дізнайтеся, як і коли з ними краще зв'язатися.
- Дізнайтеся про їхні інтереси і попереднє життя.
- Приходьте з пропозиціями того, як ви можете допомогти, і попросіть їх висловити свою думку.

Коли ми формуємо довірчі стосунки, тоді можна обговорювати потреби особи чи сім'ї. Ставте запитання відповідно до спонукань Святого Духа¹. Наприклад:

- З якими труднощами вони стикаються?
- Які цілі має сім'я чи окрема людина? Наприклад, чи хочуть вони покращитися у проведенні домашніх сімейних вечорів чи стати більш самозабезпеченими?
- Як ми можемо допомагати їм у досягненні їхніх цілей чи вирішенні проблем?
- Які євангельські обряди наближаються у їхньому житті? Як ми можемо допомогти людям підготуватися до них?

Пам'ятайте, що треба пропонувати конкретну допомогу, наприклад: "У який день ми можемо принести вам їжу на цьому тижні?" Невизначена пропозиція, наприклад така: "Дайте нам знати, якщо ми можемо щось зробити", не принесе багато користі.

3 Рада з нашим напарником

Оскільки ви і ваш напарник не завжди можете бути разом під час співпраці з людиною чи сім'єю, важливо координувати дії та радитися разом, коли ви будете шукати натхнення в своєму напарництві. Ви можете взяти до уваги такі запитання:

- Як і як часто ви спілкуєтеся одне з одним як напарники?
- Як кожен з вас може скористатися своїми сильними сторонами, щоб задовольняти потреби сім'ї або окремої людини?
- Що ви дізналися, який досвід набули і які спонукання отримали з того часу, як останній раз розмовляли про призначену людину чи сім'ю?

4 Радитися з іншими, хто має однакове призначення

Було б корисно час від часу говорити з іншими людьми, яких призначено служити тій самій особі чи сім'ї, що і вас.

Спілкуйтеся, щоб вирішувати проблеми

Старійшина Чі Гонг (Сем) Вонг, сімдесятник, застосовує розповідь з Євангелії від Марка 2 для нашого часу, щоб проілюструвати, як рада дає людям змогу зрозуміти, яким чином паралізованого чоловіка принести до Ісуса.

“Це можна порівняти ось із чим,—каже старійшина Вонг.—Четверо людей виконували доручення свого єпископа провідати вдома чоловіка, який був паралізований. На нещодавній раді приходу після обговорення потреб у приході єпископ роздав “рятувальні” доручення. Ці четверо були призначені допомагати цьому чоловіку. ...

[Коли вони прийшли до будинку, де був Ісус], у кімнаті було дуже багато людей. Вони не змогли увійти у двері. Я впевнений, що вони робили все можливе, але пройти далі їм не вдалося. Вони порадилися, що їм далі робити—як вони могли принести того чоловіка до Ісуса Христа для зцілення. Вони склали план, і хоча він не був легкий, вони за ним діяли.

... “[Вони] стелю розкрили, де Він був, і пробравши, звісили ложе, що на ньому лежав розслаблений” (Марк 2:4). ...

“А Ісус, віру їхню побачивши, каже розслабленому: “Відпускаються, сину, гріхи тобі!” (Марк 2:5)”².

Налагодження стосунків є також важливим під час нарад. Див. також статтю на с. 6 в рубриці Принципи служіння під назвою “Як розвивати осмислені стосунки” в серпневому номері *Ліягони* за 2018 р.

Запрошення діяти

Старійшина Дітер Ф. Ухтдорф, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, закликав: “Радьтеся разом, використовуйте всі доступні джерела, шукайте натхнення Святого Духа, питайте Господа про Його підтвердження, а потім засукуйте рукави і ставайте до роботи.

Я даю вам обіцяння: якщо ви будете дотримуватися цього взірця, то отримаєте конкретний провід про те, *хто, що, коли і де* стосовно надання допомоги в Господній спосіб”³. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. *Проповідуйте Мою євангелію: Путівник місіонерського служіння* (2004), с. 196.
2. Чі Гонг (Сем) Вонг, “Спасати в єдності”, *Ліягона*, лист. 2014, сс. 14–15.
3. Дітер Ф. Ухтдорф, “Допомагаючи у Господній спосіб”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 55.

МАБУТЬ, Я ЗАЛИШУСЯ СОБОЮ

Ютта Баум Буше

Ця серія висвітлює життя відданих жінок та містить їхні послання. Їх узято з книги *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* (З трибуни: 185 років виступів жінок-святих останніх днів) (2017).

Я добре пам'ятаю, скільки змін у нашому житті нам довелося зробити, коли ми приїхали жити до Юти. Моїм першим покликанням у приході було служіння вчителем Товариства допомоги. Я пильно придивлялася до інших учителів і була глибоко вражена їхнім намаганням досягнути досконалості у веденні уроку. Навіть зачіски і бездоганний одяг показували їхнє прагнення досягнути досконалості. Я була вражена, як вільно і вправно вони володіли англійською мовою. Як могла я, з таким поганим знанням англійської мови, не відставати від них і бути їхнім вчителем? Я дуже хотіла навчатися і так зраділа, що в колі існує клас з підготовки вчителів Товариства допомоги.

Коли я вперше прийшла на ті збори, я була сповнена великих надій. Я не була готова відповісти на запитання, який декор на столі вчителя я б використала під час ведення уроку. Я почувалася такою нездарою! Я навіть не знала, що таке декор або навіщо він потрібен під час проведення уроку. Погані думки про себе почали підривати мою впевненість у собі. ...

Моє почуття меншовартості поглибилось, коли я слухала, як

сестри у приході садять городи й консервують врожай. Вони щодня займалися бігом. Вони шили і знали, в яких магазинах проводять розпродаж. ... Вони приносили обіди матерям з новонародженими малюками та хворим у їхньому приході. Вони доглядали літнього батька або матір, а часом обох. ... Вони були вірними у виконанні храмової роботи, і вони пильнували за тим, щоб регулярно вести щоденник.

Пригнічена взірцями досконалості, які мене оточували, я докладала більших зусиль, аби стати такою, як мої сестри, і я була розчарована собою та навіть почувалася винною, коли не займалася бігом кожного ранку, не пекла домашній хліб, не шила собі одяг і не ходила до університету. Мені здавалося, що я маю бути такою, як жінки, серед яких жила, і я почувалася невдахою, бо не могла легко пристосуватися до їхнього стилю життя.

Мені корисно було б у той час пам'ятати історію про шестирічну дівчинку, яка на запитання: "Ким ти хочеш бути?" відповіла: "Мабуть, я буду собою. Я намагалася бути на когось схожою. І кожного разу мені це не вдавалося!" Як і ця дитина, після багатьох спроб бути кимось

ПРО СЕСТРУ БУШЕ

Ютта Баум (нар. в 1935 р.) виросла в Дортмунді, Німеччина. Вона вийшла заміж за Енціо Буше в 1955 році і вони обоє охристилися 19 січня 1958 року в громадському басейні в Дортмунді.

В жовтні 1977 року вони були на конференції в Берліні, де Енціо, будучи регіональним представником Церкви, перекладав для Президента Спенсера В. Кімбола (1895–1985). У кінці конференції Президент Кімбол приватно поговорив з Енціо й покликав його служити в Першому кворумі сімдесятників. Служіння на цій посаді прирівнюється до повноцінної роботи, тож подружжю Буше довелося переїхати.

Першим призначенням був Мюнхен, Німеччина, де Енціо упродовж двох років очолював місію; після того, у 1980 році, вони переїхали до Юти. Подружжя багато подорожувало, відвідуючи членів Церкви по всьому світу, і Ютта виступала на регіональних конференціях разом зі своїм чоловіком.

Після освячення в 1987 році Франкфуртського Німецького храму вони стали президентом і матроною. Сестра Буше ніколи не була храмовим працівником, тож Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) порадив їй на підготовчому семінарі: "Найголовніше—це мати любов, і любов, і любов". Вона серцем сприйняла його раду. Сестра Буше просила храмових працівників зробити це своїм найвищим пріоритетом, аби допомагати відвідувачам відчувати Божого Духа.

Це послання є уривком з виступу сестри Буше, виголошеного на жіночій конференції в Університеті Бригама Янга в 1989 році.

іншим, я нарешті зрозуміла, що маю бути собою. Часто це буває нелегкою справою, бо наше бажання вписатися, змагатися і вразити, або навіть просто почути схвалення, веде нас до того, щоб імітувати інших і зневажати власний досвід, власні таланти і навіть власні тягарі й труднощі. ... Я мала навчитися долати свої переживання з приводу того, що якщо я не відповідаю вимогам, то я і не вписуюсь у загальну картину.

... Коли я намагалася наслідувати чудових сестер під час ведення

уроку, подбавши про декорування столу та вдаючись до інших навчальних методів, які були мені незнайомі, я зазнавала невдачі, бо Дух продовжував спілкуватися зі мною німецькою мовою, а не англійською. Але коли я ставала на коліна й просила про допомогу, я навчалася покладатися на скерування Духа, здобула впевнене знання про те, що є дочкою Бога. Мені треба було навчитися *вірити*, що мені не потрібно змагатися з іншими, аби відчувати любов і

схвалення Небесного Батька.

... Наші зусилля повинні бути спрямовані не на те, щоб *виконати* або *узгодитися*, а на те, щоб *змінитися* за допомогою Духа. ...

Світ висуває нам багато вимог. Якщо ми чесні у своєму серці, тоді будемо знати Божу волю.

... Хоча ми можемо бути поглинуті повсякденними викликами і можливостями зростання, ми не можемо дозволити собі прожити один день або одну хвилину, не усвідомлюючи силу всередині нас. ■

Старійшина
Девід А. Беднар

З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

ПРЕЗИДЕНТ ДАЛЛІН Х. ОУКС: Ходити Господніми шляхами

Коли президент Оукс знає, чого Господь від нього очікує,—він це виконує.

Після того як старійшину Далліна Х. Оукса покликали служити членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів у квітні 1984 року, він глибоко розмірковував над своєю новою роллю і неминучими змінами, які відбудуться в його житті.

То вже не вперше старійшину Оукса просили обличити свої особисті та професійні “сіті” (див. Матвій 4:18–20). У 1970 році він відмовився від посади викладача юридичного факультету Чиказького університету, відгукнувшись на запрошення провідників Церкви стати президентом Університету Бригама Янга в Прово, шт. Юта, США. Йому надзвичайно подобалося викладати, проводити дослідження і спілкуватися зі студентами-юристами в Чикаго. Однак він з вірою відгукнувся на прохання служити восьмим президентом УБЯ.

Старійшина Оукс постав перед подібною ситуацією в 1984 році після покликання до Кворуму дванадцятьох, оскільки знову необхідно було залишати улюблену роботу у Верховному суді штату Юта. Однак ця зміна була іншою.

У 1970 році старійшина Оукс небезпідставно вважав, що повернеться до своєї юридичної кар’єри після служіння в УБЯ, що насправді згодом і здійснив. Однак покликання в 1984 році було

іншим—воно вимагало посвячення усієї душі та всього життя Господу. Вічна важливість і всесвітній масштаб його нових обов’язків дійсно приголомшували.

Старійшина Оукс так описав свої найглибші думки про цю важливу зміну:

“У цей період розмірковувань, думаючи про те, як я проведу решту свого життя, я запитав себе, яким апостолом я буду. Чи буду я юристом, якого покликали апостолом, або чи буду я апостолом, який колись був юристом? Я дійшов висновку, що відповідь на це запитання залежить від того, чи буду я намагатися піддаштовувати своє покликання до особистої кваліфікації та досвіду, чи піду болісним шляхом змін власної особистості, щоб відповідати своєму покликанню.

Чи буду я намагатися виконувати своє покликання у мирський спосіб, чи намагатимуся визначити Господні шляхи та йти ними?

Я прийняв рішення, що спробую змінювати себе, аби відповідати покликанню, й намагатимусь набувати якостей і духовного зросту апостола. Це завдання на все життя¹.

Божественна Господня благодать, життєвий досвід, підтримка сім'ї та особисті якості й дисципліна, розвинута впродовж старанного навчання й підготовки, наполегливої роботи й сповненого любові служіння дали можливість президенту Оуксу "іти Господніми шляхами" і дійсно стати доблесним апостолом, який раніше був юристом.

Далліну (крайні справа), найстаршому з трьох дітей, було лише сім років, коли помер його батько. У дитинстві він брав уроки гри на скрипці лише кілька місяців, але допомагав овдовілій матері протягом багатьох років.

телевої Спокути, влади і ключів священства, священного обряду причастя, процесу, коли не достатньо просто "щось робити", але необхідно "кимось ставати", різниці у нашому житті між хорошим, кращим і найкращим та багатьох інших євангельських принципів. Його простий і упорядкований підхід до вивчення євангелії зміцнив віру святих останніх днів по всьому світу.

Цілісність

Президент Оукс є цілісною людиною. Його вірування й поведінка ґрунтуються на євангельських принципах, і він живе відповідно до того, у що вірить. Доцільність

У житті й служінні президента Далліна Х. Оукса легко побачити багато духовних дарів.

Віра в Спасителя

Президент Оукс має благословення духовного дару знати силою Святого Духа, що Ісус Христос є Сином Божим (див. УЗ 46:13–14). Він ясно навчає доктрині Спасителя і з переконанням свідчить про Нього. Господь є світлом для нього в кожному аспекті життя. Коли Даллін Х. Оукс знає, чого Господь від нього очікує,—він це виконує.

Упродовж багатьох років президент Оукс, навчаючи членів Церкви, допомагав їм глибше зрозуміти мету й важливість Батькового плану спасіння, Спаси-

ніколи не була для нього вирішальним фактором, оскільки він рішуче налаштований робити те, що правильно, навіть якщо певна справа не буде просувати його особисту репутацію чи точку зору. Немає коротких шляхів у його житті—він робить усе правильно, або взагалі не робить.

Його цілісність відображається у його готовності енергійно братися за важкі справи й доручення. І він це робить майстерно—в спосіб Господа. Він відверто навчав про захист традиційної сім'ї, релігійної свободи, необхідність захисту дітей, які страждають від гріхів дорослих, що керуються у житті лише егоїзмом, та викривав злочестивість порнографії.

Смирення

За будь-якими мірками досягнення президента Оукса в особистому та професійному житті є винятковими. Однак президент Оукс виявляє смирення й духовну сприйнятливість, навчаючись від Святого Духа та від людей, які мають різне походження і досвід.

Якось під час зборів нашого кворуму старійшина Оукс висловив свою рішучу думку

У президента Оукса і його покійної дружини було четверо дівчат і двоє хлопців (останній народився після того, як було зроблено це фото).

Даллін Оукс працював диктором на радіо та інженером з обслуговування трансмітерів. Він познайомився з Джун, коли оголошував шкільні баскетбольні матчі під час навчання на першому курсі коледжу. Вони одружилися в 1952 році.

стосовно перебігу певних дій, якого, на його думку, слід дотримуватися. Причини, які він озвучив, були переконливими, і його знання даної теми було глибоким. Його аргументи на користь тих дій були непохитними.

Коли ми разом радилися, один з Дванадцятьох з набагато меншим стажем в апостольстві висловив згоду з основним ходом тієї справи, однак висловив застереження щодо запропонованого терміну. Старійшина Оукс міг відхилити застереження такою відповіддю: “Я переконаний, що маю більший досвід у цій справі, ніж ви”. Але Він цього не зробив. Без жодної ознаки неприязні або

обурення старійшина Оукс попросив цього члена кворуму: “Допоможіть мені, будь ласка, зрозуміти ваше побоювання стосовно вказаних термінів”.

Уважно вислухавши свого товариша по кворуму, старійшина Оукс якось мить помірковав, а потім сказав: “Ваше зауваження є важливим. Я не повністю врахував усі фактори, що впливатимуть на терміни цієї справи так, як це зробили ви, і я переконаний, що пропозицію слід доопрацювати з огляду на те, про що ми дізналися під час цього обговорення”.

Старійшина Оукс слухав і навчався від свого товариша по кворуму і потім діяв з усім смиренням Господнього Духу (див. УЗ 19:23), щоб досягнути бажаного результату. Для Далліна Х. Оукса питання ніколи не полягає в тому, що хоче він; це завжди стосується того, що хоче Господь і як іти Його шляхами.

Проникливість

Президент Оукс має також благословення духовного дару проникливості та здатності бачити довготермінові наслідки пропозицій, рішень та дій. Ця здатність виявляється у питанні, яке він часто ставить собі та іншим: “Куди це приведе?”² Людина просто не може говорити або радитися на нараді з президентом Оуксом і відразу ж не визнавати, як ця його

здатність покращила життя безлічі людей і сімей та Церкви в цілому за роки його служіння Господу.

Одного літнього вечора в 1970 році, коли президент Оукс повертався до своєї машини на парковці у південній частині Чикаго, до нього підійшов озброєний грабіжник. Його дружина Джун чекала на нього в машині.

“Віддай гроші”,—наказав нападник.

“У мене немає грошей”,—відповів брат Оукс, показуючи порожній гаманець.

“Віддай ключі від машини”,—наказав той. Ключі були замкнені в машині, де знаходилася сестра Оукс. “Скажи їй, щоб відкрила машину”,—наполягав грабіжник. Брат Оукс відмовився.

Грабіжник почав загрожувати: “Зроби це, інакше я тебе вб’ю”.

Брат Оукс твердо відповів: “Я цього не зроблю”.

Поки грабіжник повторював свої вимоги та погрози, брат Оукс бачив, що зможе вибити пістолет з руки юнака. Як розповідав президент Оукс під час генеральної конференції 1992 року: “Саме перед тим, як зробити свій рух, я отримав унікальний досвід. Я нічого не бачив і не чув, однак я дещо *зрозумів*. Я зрозумів, що станеться, якщо я схоплю пістолет. Ми будемо боротися і я направляю пістолет у груди того юнака. Пістолет вистрілить і юнак помре. Я також зрозумів, що не повинен мати крові того юнака на своїй совісті до кінця своїх днів”³.

Цей дивовижний прояв дару проникливості дав змогу президенту Оуксу вирішити цю суперечку і зрештою врятувати своє життя й життя молодого грабіжника.

Нещодавно під час зборів Місіонерського виконавчого комітету, де старійшина

1932: Народився у Прово, шт. Юта, США

1949: Увійшов до складу Національної гвардії Юти за рік до початку Корейської війни

1952: Одружився з Джун Діксон у Солт-Лейкському храмі

1954: Закінчив Університет Бригама Янга, здобувши ступінь в бухгалтерії

1957: Закінчив юридичний факультет Чиказького університету

1957–1958: Служив клерком у Ерла Уоррена, голови Верховного суду США

1958–1961: був юристом в Чикаго, шт. Іллінойс, США

1961–1970: Викладав юриспруденцію на юридичному факультеті Чиказького університету

1971–1980: Служив президентом Університету Бригама Янга

1980–1984: Служив суддею у Верховному суді шт. Юта

1984: Покликаний у Кворум Дванадцятих Апостолів

1998: померла Джун Діксон Оукс, мати їхніх шістьох дітей

2000: одружився з Крістен М. Мак-Мейн у Солт-Лейкському храмі

2002–2004: служив президентом території на Філіппінах

2018 : Покликаний першим радником у Першому Президентстві

Оукс на той час головував, ми радилися разом щодо пропозиції, яка стосувалася служіння місіонерів у певному регіоні світу. Після того як усі члени ради висловилися з даного питання, старійшина Оукс поставив кілька запитань і підсумував усе, про що ми дізналися. Потім він сказав: “Я не відчуваю, що ми вирішили це питання. Нам слід почекати на рішення Господа і поки що не приймати остаточного рішення”.

Події, які відбулися через кілька місяців, драматично підтвердили те натхнення, завдяки якому прийняття рішення було відкладено. Рада, яка діяла під натхненним керівництвом старійшини Оукса, мала благословення прийняти правильне рішення, у правильний час і у Господній спосіб, щоб захистити місіонерів та сприяти успішній роботі.

Почуття гумору і доброта

У президента Оукса чудове почуття гумору. Наприклад, наприкінці обіду, на якому були присутні члени Кворуму дванадцятьох, один з братів зазначив, що буде важко не заснути після такої смачної їжі. Президент Оукс широко усміхнувся й відповів: “Лише якщо ви не знайдете хорошого місця для сну”.

Він часто жартує над собою і своєю лисиною. Але він також може бути великим захисником тих, у кого мало волосся на голові. Він часто каже: “Господь створив багато голів, а ті, що не такі гарні, він покрит волоссям”.

Його теплота і швидкий розум приваблюють, і він незмінно уважний і добрий. Люди часто кажуть після зустрічі з президентом Оуксом, що їм подобається те, наскільки їм затишно в його присутності завдяки його почуттю гумору, щирості його любові й турботливому ставленню.

Вплив праведних жінок

Беручи до уваги всі досягнення і успіхи в його непересічному житті, президент Оукс першим визнає глибокий вплив трьох праведних жінок у його житті: Стелли Харріс Оукс, Джун Діксон Оукс і Крістен М. Мак-Мейн Оукс.

Далліну Оуксу було сім років коли у віці лише 36 років від туберкульозу помер його батько Ллойд Е.

Оукс, який був лікарем. Його поховали на 11-ту річницю їхнього шлюбу з матір'ю президента Оукса, Стеллою Харріс Оукс. Вона більше не виходила заміж і виховала трьох дітей.

“Господь мене благословив надзвичайною матір'ю,— згадує президент Оукс.— Вона безсумнівно була однією з багатьох благородних жінок, які жили в останні дні”⁴.

Навчаючись на першому курсі в УБЯ, президент Оукс познайомився з Джун Діксон. Вони одружилися в 1952 році й стали батьками шістьох дітей. “Моя успішність в навчанні не була на постійно високому рівні, поки в моє життя не увійшла Джун,—каже президент Оукс.— Багатьма своїми досягненнями я завдячую їй”⁵. 21 липня 1998 року Джун померла від раку.

Джун і Даллін обговорювали майбутнє їхньої сім'ї до того, як вона померла. Вони погодилися, що повторний шлюб буде благословенням для нього і для їхньої сім'ї. 25 серпня 2000 року старійшина Оукс одружився з Крістен М. Мак-Мейн.

Крістен Оукс описує своє життя з президентом Оуксом одним простим реченням: “Нас поєднала робота Господа, і вона пролила на нас незлічимі благословення”. Вона організовує сімейні зустрічі якомога частіше, бо це приносить радість всій сім'ї. І завжди в розмовах згадується Джун.

Коли президент Оукс навчає і свідчить про істини, що містяться в документі “Сім'я: Проголошення світові”, він з

особистого досвіду знає про важливість ролі чоловіка і батька. Він засвоїв важливі уроки про обов'язки, спільні для чоловіків і дружин: “любити одне одного і своїх дітей”—і що “як рівноправні партнери, [дружини та] матері й [чоловіки та] батьки зобов'язані допомагати одне одному у виконанні цих священних обов'язків”⁶. Постійно і докладно найкращих зусиль, президент Оукс дотримується у сімейному житті Господніх шляхів.

Довічна відданість

6 квітня 2018 року Президента Рассела М. Нельсона було підтримано Президентом

Відомий своїм умінням турбуватися про людей, президент Оукс подорожував по всьому світу, щоб служити і ділитися євангелією.

Зліва: Він разом з нинішньою дружиною Крістен на конференції з сімейної історії 2018 RootsTech розповідає про те, як встановлювати тісні сімейні стосунки.

Оукса буде позитивно впливати на людей по всьому світу і допомагати їм іти Господніми шляхами. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Dallin H. Oaks, *The Lord's Way* (1991), 7.
2. Див. Dallin H. Oaks, “Where Will It Lead?” (Brigham Young University devotional, Mar. 9, 2004), speeches.byu.edu.
3. Dallin H. Oaks, “Bible Stories and Personal Protection”, *Liahona*, Nov. 1992, 39–40.
4. Don L. Searle, “Elder Dallin H. Oaks: ‘It Begins by Following the Other Apostles’”, *Ensign*, June 1984, 14.
5. Dallin H. Oaks, “The Student Body and the President” (Brigham Young University devotional, Sept. 9, 1975), 6, speeches.byu.edu.
6. “Сім'я: Проголошення світові”, *Ліягона*, трав. 2017, с. 145.
7. Див. Dallin H. Oaks, “The Dedication of a Lifetime” (Church Educational System fireside for young adults, May 1, 2005), 2, broadcasts.lds.org.

Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, президента Далліна Х. Оукса першим радником у Першому Президентстві і президента Генрі Б. Айрінга другим радником у Першому Президентстві.

Президент Оукс підійшов до свого нового призначення в головуючому кворумі Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів з “постійною і спокійною довічною відданістю”⁷—життям, присвяченим Спасителю і Його відновленій Церкві. Особистий шлях послідовника Христа, потужне вчення і непохитний праведний приклад президента

Старійшина
Джеффері Р.
Холланд
З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

ПРЕЗИДЕНТ ГЕНРІ Б. АЙРІНГ: Видатний розум, дитяче смирення

*Різноманітні аспекти життя і характеру президента
Генрі Б. Айрінга є чистими, а іноді парадоксальними.*

Один із синів президента Генрі Б. Айрінга нещодавно сказав: “Мого батька можна описати двома словами: чисті мотиви”. Безсумнівно, кожна людина, яка хоч раз зустрічалася з цим новим другим радником Президента Рассела М. Нельсона, спостерігала його спілкування з іншими людьми або чула, як він виголошує проповідь, погодиться з цим. Дійсно, здавалося б, що розмаїття вимірів життя Гела Айрінга (як його завжди називають члени сім’ї та друзі) є низкою виявів чеснот виняткової чистоти, одним незмінним виявом єдиного “чистого мотиву”: і словом, і ділом бути в точності таким, яким Бог хоче бачити Своїх дітей.

Методи, які застосовує президент Айрінг для досягнення цієї мети, є такими ж чистими й нескладними, як і саме завдання—і в той же час вони є дуже непростими! З дитинства і зараз, коли йому вже за 80, Гел докладав зусилля, щоб бути поруч з Богом, аби щиро прагнути скерування Святого Духа і мати бажання ніколи не обходитися без цього небесного напарника, до якого він буде звертатися майже в кожній своїй розмові, в кожному прийнятому адміністративному рішенні або в

кожній публічній заяві, яку він виголосить. Постійне напарництво Святого Духа—це всеохоплюючий метод Генрі Б. Айрінга для досягнення цілестіальної мети. Це вияв його дійсно дитячого смирення. Це доказ його виняткової духовної чистоти.

Як не іронічно, але це один з парадоксів його життя, завдяки якому чистота є ще більше вражаючою. Гел народився у сім’ї хіміка, номінанта на отримання Нобелівської премії, та був названий на його честь, і спробував себе у галузі фізики та хімії, однак віддав перевагу кар’єрі бізнесмена, а не вченого, і це було дуже

далеким від традицій, що панували в сім'ї Айрінгів. Хоча все життя старійшина Айрінг і його дружина Кетлін володіли неабиякими статками, вони прийняли рішення упродовж усього свого подружнього життя жити скромно і ощадливо—іноді навіть надто ощадливо (принаймні як про це не без усмішки розповідають їхні діти). Отримавши професійну освіту в одному з найпрестижніших університетів Сполучених Штатів, він був професором в іншому університеті й викладав за запрошенням у третьому. Важко уявити вищий кар'єрний злет в галузі освіти, ніж його досягнув Гел у відносно молодому віці, однак він

Зліва: В дитинстві, живучи у Нью-Джерсі, США, юний Генрі (сидить поруч з матір'ю) здобув свідчення, хоча було зовсім мало членів Церкви, з якими він міг зустрічатися. Коли йому було 13 років, разом із сім'єю переїжджає до Юти, бо батько отримав роботу в Університеті Юти. Генрі грав у баскетбол за команду школи East High School в Солт-Лейк-Сіті.

облишив свій високий академічний статус і спокійне професійне життя заради того, щоб очолити практично невідомий коледж, що давав дворічну освіту (невідомий принаймні для всіх колег по Гарварду, Стенфорду та Массачусетському технологічному інституту). Він ніколи не бував у тому навчальному закладі раніше—в Рікс-коледжі—у місті, яке важко було знайти на карті—в Рексбурзі, шт. Айдахо, США.

Поєднання чистоти і парадоксу триває. Хоча інтелектуальний рівень президента Айрінга сягав надзвичайних висот, він ніколи не хотів покладатися на власний талант або розумові здібності у прийнятті будь-якого рішення, що мало духовні наслідки. Відважний у повному розу-

мінні слова, коли в цьому виникала потреба, і володіючи більшою силою, ніж зазвичай приписують сильній людині, він просто ніколи, як зазначав президент М. Рассел Баллард (і діти самого президента Айрінга), “поспіхом не приймав рішення і не обирав напрямок дій, не зваживши все. Він ніколи не буде діяти таким чином, який піддасть ризику Церкву або людину, за яку він несе відповідальність”¹.

І останній приклад чистоти і парадоксу, який бере початок з самих глибин душі Генрі Б. Айрінга, може стати підсумком надзвичайної цілісності цього чоловіка:

1933: Народився в Принстоні, шт. Нью-Джерсі, США

1955: Закінчив Університет Юти, здобувши ступінь з фізики

1959, 1963: Здобув ступені магістра і доктора з управління бізнесом у Гарвардському університеті

1962: Одружився з Кетлін Джонсон в Логанському храмі, шт. Юта

1962–1971: Викладав в аспірантурі школи бізнесу в Стенфордському університеті в Каліфорнії, США

1971–1977: служив президентом Рікс-коледжу

1980–1985: Служив відповідальним за освіту в Церкві

1985: Був покликаний першим радником у Верховному єпископаті

1992: Покликаний до Першого кворуму сімдесятників

1992–2005: Служив відповідальним за освіту в Церкві

1995: Покликаний у Кворум Дванадцятьох Апостолів

2007: Покликаний другим радником у Першому Президентстві

2008 : Покликаний першим радником у Першому Президентстві

2018: Покликаний другим радником у Першому Президентстві

Одного разу президенту Айрінгу необхідно було надати причастя групі людей, які не могли прийти на звичайні причасні збори. Перш ніж здійснити це, він зробив кілька термінових дзвінків єпископу свого приходу, щоб взяти у нього дозвіл зробити це. Звичайно, єпископ з готовністю й любов'ю задовольнив те прохання.

Я наводжу саме цей приклад з певною метою. Звичайно ж, урок є очевидним для всіх. З проханням звернувся член Першого Президентства Церкви. Він є висвяченим апостолом, особою, яка тримає всі ключі священства, які лише можуть бути в людини на цій землі. Це той, хто може давати настанови і дає їх будь-якому провіднику приходу і колу в Церкві, у тому числі єпископу в його приході в Баунтіфулі, шт. Юта, США. Це той чоловік, який може передати свої ключі будь-якому місцевому провіднику, що часто вимагається від головуючого чину в Церкві. Однак чистота серця, яка притаманна всьому, що він робить, і парадокс, який не кожна людина була б настільки готова продемонструвати,—це те, як президент Айрінг ретельно дотримується процедури, написаної для кожного рядового члена Церкви по всьому світу, смиренно звертаючись зі своїм проханням до Господнього помазанника і з великим бажанням отримуючи пораду і виконуючи рішення свого місцевого провідника.

Коріння його віри

Така непересічна духовність і сяюча чистота віри президента Айрінга почалася з юних літ. Він народився у Генрі та Мілдред Бенніон Айрінг 31 травня 1933 року, коли Генрі старший був всесвітньо відомим професором у Принстонському університеті. Гел зростав у місцевості, де членів Церкви було так мало, що Айрінги проводили недільні збори у своєму домі. Президент Айрінг пізніше жартував, що усе Початкове

товариство філії складалося з нього і його молодшого брата Хардена, а їхній старший брат Тед був єдиним, на кого поширювалася уся програма Товариства молодих чоловіків. Їхня мати, Мілдред, була піаністом і музичним провідником, хоча те, як їй вдавалося виконувати обидва покликання одночасно, він уже не пам'ятає.

Відсутність змоги поклонятися у великому приході не завадила Гелові здобувати свідчення. “У той час я зрозумів,—пригадає він,—що Церква—це не будівля, і що Церква—це навіть не велика кількість людей. Я відчував, що Небесний Батько поруч, і знав [навіть тоді], що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів—це Його Церква; не мало значення, що наша маленька філія збиралася у нашій вітальні”.

Коли Гелові було 13 років, його батько почав працювати на високій посаді в Університеті Юти. Молодший Генрі ходив на ранкову семінарію і йому подобалося грати в шкільній баскетбольній команді, але, за його власними словами, у нього там ні з ким не зав'язалися тісні дружні стосунки.

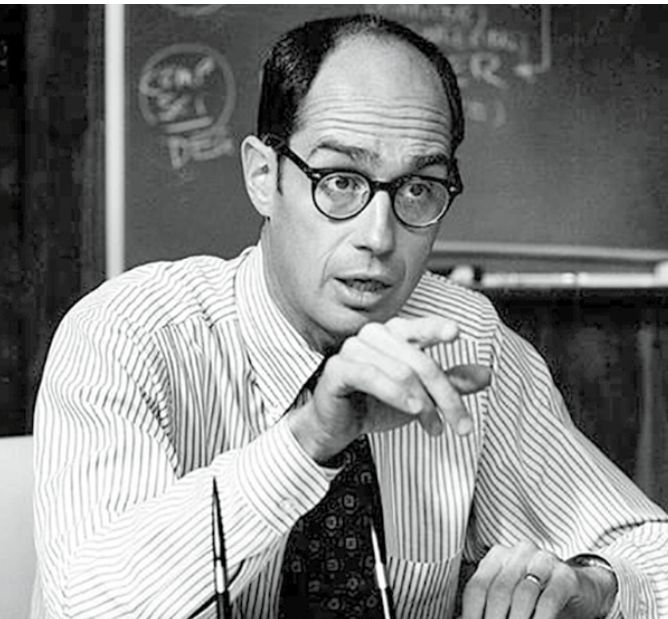
Одного дня, коли йому було сумно через це, він отримав відчуття, яке змінило його життя.

Він відчув, що це було застереження від Бога: “Одного дня, коли ти дізнаєшся, ким насправді є, ти пожалкуєш, що не використував свій час кращим чином”. Він відреагував на те спонукання, прочитавши у підлітковому віці Книгу Мормона кілька разів. Він також знайшов скерування у книзі Девіда О. Мак-Кея *Gospel Ideals*, (*Євангельські ідеали*), яка серед іншого навчала його, як належним чином ставитися до жінки, та відданості, яку він буде виявляти все життя своїй коханій дружині Кетлін.

Мрія здійснюється

З раннього дитинства найбільшою мрією Гела було одруження і створення сім'ї. Він

Зліва: Президент Айрінг був викладачем в аспірантурі бізнес-школи в Стенфордському університеті перед тим, як його запросили служити президентом Рікс-коледжу (зараз Університет Бригама Янга—Айдахо).

Вгорі: Президент Айрінг з дружиною Кеті були благословенні чотирма синами й двома дочками.

думав про своїх майбутніх дітей так часто, що вже дав їм узагальнене ім'я “Рудоволосі”, думаючи, що всі вони будуть мати руде волосся, як і його мати.

Його мрія нарешті наблизилася до здійснення, коли він служив радником у президентстві Бостонського округу—в церковному покликанні, яке мав Гел на той час, коли навчався в аспірантурі Гарвардського

університету, після того, як здобув ступінь бакалавра в Університеті Юти. Навчаючись в докторантурі влітку 1960 року, Гел був представником президентства округу на духовному вечорі для дорослої молоді, що відбувався в Сосновому соборі на південному заході штату Нью-Гемпшир, США, природному амфітеатрі на відкритому повітрі в тому регіоні. Під час того заходу він побачив молоду жінку в червоно-білій сукні і був вражений праведністю, яку вона випромінювала. Він подумав: “Це найкраща людина, яку я бачив у своєму житті. Якби я міг провести з нею все своє життя, я зміг би виявити все найкраще, що є в мені”.

Тією молодою жінкою була Кетлін Джонсон з Пало-Альто, шт. Каліфорнія, США, яка не мала наміру бути в Новій Англії того літа, але подруга умовила її поїхати разом до літньої школи в Гарвард. Після того духовного вечора на відкритому повітрі Гел зробив усе можливе, щоб зустрітися з Кеті однієї неділі в церкві й з радістю дізнався, що їй подобається грати в теніс. Гел грав у теніс кілька разів на тиждень з друзями по коледжу й від природи був хорошим спортсменом, тож він

думав, що гра в теніс буде ідеальним першим побаченням, на якому він зможе справити неймовірне враження. Однак Кетлін йому не сказала, що була капітаном своєї шкільної команди з гри в теніс! “Вона розбила мене в пух і прах”, — Гел досі бурчить, згадуючи той перший матч. То був перший з визначних прикладів, показаних майбутньою дружиною, щоб жити скромно і в майбутньому допомагати своєму чоловікові теж так чинити.

Новий шлях

Після їхнього одруження і призначення Гела викладачем у бізнес-школі в Стенфордському університеті, якось пізно ввечері в грудні 1970 року, лише за кілька місяців до того, як Гела звільнили від покликання єпископом студентського приходу в Пало-Альто, Кеті поставила запитання, яке прозвучало як грім серед ясного неба. Якось, коли Гел лягав спати після напруженого дня, вона нахилилася до нього і запитала: “Чи ти впевнений, що займаєшся тим, чим маєш займатися у своїй професії?”

Її запитання було для нього несподіванкою. Усе в їхньому житті складалося чудово. Майбутнє здавалося яскравим і безхмарним,

Після покликання апостолом у 1995 році (вгорі), Президент Айрінг служив радником у трьох Президентів Церкви: Гордона Б. Хінклі (справа), Томаса С. Монсона і зараз у Рассела М. Нельсона.

Справа: Президент Айрінг махає рукою зі свого місця командувача парадом у 2012 році в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, під час парад у честь приходу піонерів в Долину Солоного озера в 1847 році.

в ньому навіть був будинок мрії Айрінгів, про який Гел нещодавно написав у своєму щоденнику. В ньому було місце для таких деталей, як “кімната для проектів, достатньо велика і достатньо просто облаштована, щоб у ній виготовити і зберігати каяк”, і також “щонайменше п’ять розеток біля кухонного столу” та “гостьовий будиночок чи перевдягальня, де можна було б писати”.

“Що ти маєш на увазі?” — запитав він дружину.

“Чи не міг би ти проводити дослідження для Ніла Максвелла?” — запропонувала вона, маючи на увазі нового призначеного Церквою відповідального за освіту. Почувши

це, Гел був по-справжньому спантеличений. Він зустрічався з Нілом А. Максвеллом лише один раз, і він знав що Кетлін взагалі ніколи його не бачила. Він намагався пояснити їй, чому така зміна в кар’єрі не буде для нього хорошою, однак вона наполягала, щоб він хоча б про це помолився. Це він зробив негайно, ставши на коліна біля ліжка й коротко помолившись. Оскільки не надійшла відповідь, він вважав, що питання вичерпано і невдовзі заснув.

Однак наступного ранку Гел отримав два чітких духовних враження, які назавжди змінили курс його кар’єри і життя. Він

записав їх обидва у щоденник. Перше: “не вдавайся до людських міркувань, щоб відмовитися від можливостей, які перед тобою відкриваються: молися про них всіх з відкритим розумом”. І друге: “Виконуй завдання, призначені тобі у Церкві, а також своїй професійній сфері найкращим чином; вони є підготовкою”.

Перше враження прийшло у вигляді легкого докору, яке з того часу не залишатиме його. Після того як він відхилив три різні запрошення на роботу, навіть не помолившись про це, у голові з'явилася думка: “Більше ніколи не повторюй цієї помилки. Ти остаточно не знаєш, де і ким будеш працювати”.

Добре пам'ятаючи про це духовне скерування, Гел був підготовлений, коли менше ніж через три тижні Відповідальний за освіту Церкви Максвелл зателефонував,

щоб домовитися з ним про зустріч у Солт-Лейк-Сіті. Брат Максвелл відразу ж почав зі справи. “Я хочу просити вас стати президентом Рікс-коледжу”,—сказав він. Гел відповів, що йому треба помолитися про це. Він так і зробив й отримав ось яку відповідь: “Це Мій навчальний заклад”. Як кажуть, решта—це вже історія. З того часу його служіння в Церкві було взірцевим і видатним. Потім він став заступником відповідального за освіту в Церкві, а потім відповідальним (двічі), після чого його покликали до Верховного єпископату, Кворуму сімдесятників, Кворуму Дванадцятьох Апостолів і радником трьох Президентів Церкви.

Однак Гел відверто казав, що жодне покликання в Церкві не було для нього більш важливим за інше:

“Виклики на кожній стадії життя можуть спокушати нас відмовитися або знехтувати покликанням служити Спасителю,—навчав президент Айрінг.— Деякі з тих покликань можуть здаватися неважливими, але моє життя і моя сім'я змінилися на краще, коли я прийняв покликання навчати у кворумі дияконів. Я відчував любов тих дияконів до Спасителя і Його любов до них”².

І на останок ще один парадокс: не можу згадати жодного, кого знаю, хто був би більш несприйнятливим до конфлікту й відчував більшу відразу до насильства, ніж мій друг Генрі Б. Айрінг. Однак він навчався на військовій кафедрі в Університеті Юти й служив своїй країні з відзнакою у Військово-Повітряних силах Сполучених Штатів. Якби потрібно було йти на

війну—і безсумнівно ми беремо участь у тій, яка почалася ще під час наради на небесах,—то хотілося б у першу чергу мати командира, якому неприємна сама думка про війну. Втім якщо (духовна) війна має бути, то вам би дуже хотілося, щоб ваш командир думав чітко, навіть блискуче, звіряючи кожен тактичний і стратегічний варіант з даним через одкровення

вченням; щоб він керувався Святим Духом у житті й прагнув Його підтвердження в кожному рішенні. Такий унікальний захист усього, що є священним, у битві з будь-чим, що є гріховним чи нечестивим, виявляє майже надзвичайну чистоту життя Генрі Б. Айрінга, яке часом здається парадоксальним. Я б пишався, якби служив з ним у одному льотному екіпажі, на борту його лінкару або в стрілковому підрозділі. ■

Біографія президента *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring*, (Я вестиму тебе: Життя Генрі Б. Айрінга), написана Робертом І. Ітоном і Генрі Дж. Айрінгом, була безцінною в підготовці цієї статті. Деякі особисті зауваження президента Айрінга та біографічну інформацію було взято з цього джерела.

ПОСИЛАННЯ

1. Особисте листування, 25 квіт. 2018 р.
2. Генрі Б. Айрінг, “Моїм онукам”, *Ліягона*, лист. 2013, с. 69.

Старійшина
Дж. Девн Корніш
Генеральний авторитет
сімдесятник

Істинна Церква

“Заради вдосконалення святих”

До цього часу ви вже мали можливість прочитати перші кілька розділів першого тому нової чотиритомної історії Церкви в розповідях: *Святі: Розповіді про Церкву Ісуса Христа в останні дні*. Так чудово бачити, як історія Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, розказана у своєму контексті саме так, як це відбувалося в житті оповідачів, зміцнює нашу віру і оновлює надію. Наш привілей—донести до вас цю історію у такий спосіб, щоб її зрозуміли та оцінили по всьому світу й по всій Церкві.

Враження, яке отримає людина від прочитання історії Церкви, багато в чому залежить від того, що вона сподівається знайти в тій історії. Ми читаємо висловлювання Самого Господа про те, що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів—це “єдина істинна і жива Церква на лиці всієї землі” (УЗ 1:30). Тож було б логічним сподіватися, що ця історія істинної Церкви змальовує непогрішених провідників, які успішно втілюють низку даних через одкровення настанов, просуваючи роботу досконалої організації, яку повсюди раді бачити і приймати. Однак це не відповідає ні тому, про що сказано в уривку з Писань, ні тому, що відображено в нашій історії, бо вдосконалення Церкви як організації не було найголовнішою метою Господа.

У чому полягає мета Церкви?

Ніде в Писаннях, у доктрині або вченнях апостолів і пророків-святих останніх днів не йдеться про те, що мета Церкви—це вдосконалити або спасти

Церкву. Натомість мета Церкви—це вдосконалення святих, аж поки всі ми у єдності віри не станемо досконалими людьми й не досягнемо повноти досконалості Христа (див. Ефесянам 4:12–13). Головна мета Господа—вдосконалення Його святих. Церква служить досягненням цієї мети.

Отже, ми будемо радіти тому, про що дізнаємося з нашої історії, якщо сподіваємося побачити в ній те, як процес Відновлення не лише встановив істинну Господню Церкву на землі, але і обумовив події, за допомогою яких провідники і члени Церкви можуть досягати досконалості, навчаючись зі своїх перемог і помилок. Їх життєві історії можуть збільшувати нашу віру в Бога та Христа й допомагати нам бачити, як наша участь в цьому ж божественно скерованому процесі може змінювати й благословляти нас. Іншими словами, історія Церкви дає нам надію, що ми також можемо зрештою удосконалитися в Христі (Мороній 10:32).

Що означає, коли ми кажемо, що наша церква—це істинна Церква?

Якщо провідники і члени Церкви в минулі дні змогли встановити Церкву Христа, хоча їхні зусилля іноді були недосконалими, і якщо вони іноді й припускалися помилок, тоді що означає наша заява про те, що ця Церква істинна? Це означає, що ми можемо мати повну впевненість в дієвості відновлення влади священства, спасительних обрядів, даної через одкровення доктрини, Писань і об’єднаних кворумів Дванадцятьох

апостолів і Першого Президентства. Це означає, що ми можемо знати, що Сам Спаситель скеровує Церкву і що Святий Дух буде свідчити про всі ці справи всім щирим шукачам істинності цього. Це означає, що, намагаючись виконувати завіти, пов'язані з обрядами, і постійно каючись, навіть недосконалі, однак щирі люди, такі як ми з вами, завдяки Спокуті Ісуса Христа вічно житимуть у цілестіальній славі з Богом і Христом та нашими сім'ями.

Ми маємо привілей представляти цю історію Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів у розповідях, і ми заохочуємо вас продовжувати читати всю серію, коли буде видано всі томи. В них міститься достовірні інформація з наявних записів і фактів. Ми впевнені, що щире прочитання цієї історії збільшить нашу віру в любов Небесного Батька і в силу Христової Спокути, зміцнить наше свідчення в божественне скерування Пророка Джозефа Сміта і в відновлення та дасть нам

надію, що ми також отримаємо всі благословення, які Вони пообіцяли вірним. ■

Під час підготовки цієї статті старійшина Корніш служив помічником виконавчого директора відділу історії Церкви.

Розділ 7 Святих міститься в наступній статті. Весь перший том доступний 14 мовами в друкованому вигляді на **store.lds.org** і безкоштовно на додатку Gospel Library та он-лайн на сайті **saints.lds.org**. Він також наявний англійською, іспанською та португальською мовами на популярних платформах електронних та аудіокниг.

Аби більше дізнатися про надихаючі події в історії Церкви, приєднуйтеся 9 вересня 2018 року до Всесвітнього духовного вечора "Віч-на-віч" зі старійшиною Квентіном Л. Куком, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Зайдіть на сайт **YSAface2face.lds.org**, щоб дізнатися докладніше та заздалегідь надіслати запитання.

Розділ 7

Товариші у служінні

Це сьомий розділ нової чотиритомної історії Церкви під заголовком Святі: Розповіді про Церкву Ісуса Христа в останні дні. Книга буде надрукована 14 мовами, доступна в додатку Gospel Library в розділі Church History та на сайті sacred.lds.org. Попередні розділи були опубліковані в попередніх номерах і доступні 47 мовами в додатку Gospel Library app і на сайті sacred.lds.org.

Весна 1829 року була холодною і дощовою аж до травня. Поки фермери, що жили поблизу Гармоні, не виходили з дому в очікуванні покращення погоди, відкладаючи весняну посівну, Джозеф та Олівер докладали всіх зусиль, щоб перекласти якомога більше сторінок літопису¹.

Вони дійшли до розповіді про те, що сталося серед нефійців і ламанійців, коли Ісус помер в Єрусалимі. Там розповідалося про сильні землетруси й бурі, внаслідок яких загинули люди, а поверхню землі було змінено. Деякі міста були поглинуті землею, а інші згоріли в пожежі. Блискавка спалахувала в небі впродовж багатьох годин, сонце зникло, а тих, хто вижив, огорнула непроглядна темрява. Три дні люди волали в тузі за своїми загиблими².

Нарешті голос Ісуса Христа пронизав морок. “Чи повернетеся ви тепер до Мене,—запитав Він,—і покаєтеся у ваших гріхах, і навернетеся, щоб Я міг зцілити вас?”³ Він розігнав темряву, й люди покаялися. Невдовзі багато з них зібралося навколо храму в місці, що називалося Щедрим, де вони говорили про неймовірні зміни, які відбулися на землі⁴.

Поки люди розмовляли між собою, вони побачили, як Син Божий сходить з небес. “Я є Ісус Христос,—сказав Він,—про Якого пророки свідчили, що Він прийде на землю”⁵. Він залишався серед них певний час, навчав Своєї євангелії і наказав охреститися зануренням у воду для відпущення гріхів.

“І кожен, хто повірить у Мене і хреститься, той буде спасений,—проголосив Він.— Вони є тими, хто успадкує царство Бога”⁶. Перед сходженням на небеса Він дав праведним чоловікам повноваження хрестити тих, хто повірить у Нього⁷.

досить близько від дому Смітів, якщо треба було туди навідатися, але на достатній відстані, аби злодії не турбували їх¹⁵.

Девід хотів поїхати до Гармоні відразу ж, але його батько нагадав, що до поїздки йому треба завершити роботу, яка вимагатиме двох днів наполегливої праці. То був час посівних робіт, і Девіду треба було зорати двадцять акрів землі й удобрити її гіпсом, аби пшениця краще росла. Батько сказав, що йому слід спочатку помолитися і дізнатися, чи є нагальна потреба в тому, щоб їхати саме зараз.

Девід дослухався до поради батька і під час молитви відчув, що Дух спонукає його завершити роботу вдома, перш ніж їхати до Гармоні.

Наступного ранку Девід пішов у поле і побачив темні борозни землі, яка ще вчора ввечері не була зорана. Він пішов оглянути поле й побачив, що приблизно шість акрів землі було зорано за ніч, і плуг чекав на нього в останній борозні, налаштований для закінчення роботи.

Батько Девіда був вражений, дізнавшись про те, що сталося. “Я бачу в цьому Божу руку,—сказав він,—і думаю, що тобі треба їхати до Пенсильванії відразу ж після того, як ти розкидаєш гіпс”.

Девід старанно працював, доорюючи решту поля і готуючи ґрунт для успішного засіву. Коли він закінчив, то запряг у віз сильну пару коней і попрямував до Гармоні раніше, ніж очікував¹⁶.

Як тільки Джозеф, Емма та Олівер переїхали до Фейетта, у матері Девіда побільшало роботи. У Мері Уйтмер та її чоловіка Пітера вже було восьмеро дітей віком від 15 до 30 років, і

кілька з тих, хто вже залишив дім, жили неподалік. Цілими днями Мері задовольняла їхні потреби, а трое гостей додали їй роботи. Мері мала віру в покликання Джозефа і не скаржилася, але вона вже почала стомлюватися¹⁷.

Спека того літа у Фейетті була виснажливою. Поки Мері прала і готувала їжу, Джозеф надиктовував переклад у горішній кімнаті. Олівер зазвичай записував надиктоване, але іноді Емма або хтось із Уйтмерів підмінювали його¹⁸. Часом, коли Джозеф або Олівер стомлювалися від напруженої роботи з перекладу, вони йшли до озера, що було неподалік, і пускали жабки камінцями по воді.

У Мері не було багато часу для відпочинку, і їй було важко справлятися з додатковою роботою й напруженням.

Одного дня, знаходячись біля хліва, де доїла корів, вона побачила сивого чоловіка з торбинкою через плече. Його раптова поява налякала її, однак коли він наблизився, то заговорив з нею лагідним голосом, який заспокоїв жінку.

“Мене звуть Мороній,—сказав він.— Вас дуже стомила додаткова робота, яку доводиться виконувати”. Він зняв з плеча торбу і Мері спостерігала, як він почав її розв’язувати¹⁹.

“Ви дуже вірно й старанно трудилися,—продовжив він.— Тож буде справедливо, якщо ви отримаєте свідчення, яке зміцнить вашу віру”²⁰.

Мороній відкрив торбу і вийняв золоті пластини. Він тримав їх перед нею й перегортав сторінки, аби вона могла бачити написи на них. Перегорнувши останню сторінку, він спонукав Мері мати терпіння й віру, оскільки їй доведеться ще деякий час нести додаткові тягарі. Він пообіцяв, що вона матиме за це благословення²¹.

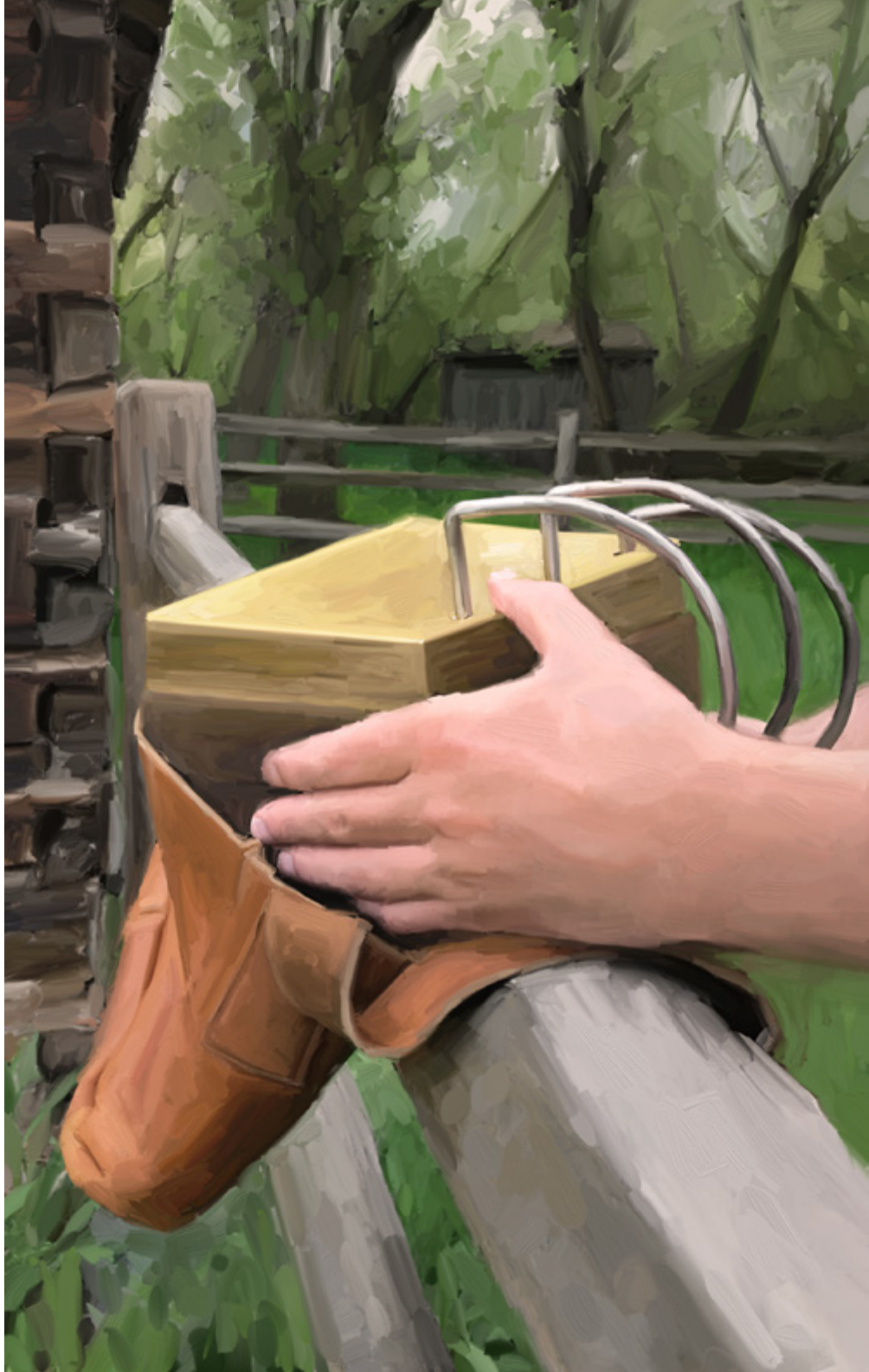
Літній чоловік через мить зник, залишивши Мері на самоті. У неї так само було багато роботи, але це її вже більше не обтяжувало²².

На фермі Уїтмерів Джозеф перекладав швидко, але деякі дні були нелегкими. Його думки переходили з однієї теми до іншої, і він не міг зосередитися на духовному²³. У маленькому будиночку Уїтмерів було завжди людно і багато чого відволікало. Переїзд туди означав кінець

відносної приватності, яку вони з Еммою мали в Гармоні.

Одного ранку, готуючись до перекладу, Джозеф розсердився на Емму. Пізніше, приєднавшись до Олівера і Девіда в горішній кімнаті, де вони працювали, він не зміг перекласти жодного слова.

Джозеф вийшов з кімнати і пішов у сад. Він залишався там приблизно годину, перебуваючи в молитві. Коли

“Цього достатньо! Цього достатньо!— вигукнув Мартін.— Мої очі побачили! Мої очі побачили!”³²

Джозеф і троє свідків повернулися в дім Уїтмерів під вечір. Мері Уїтмер про щось розмовляла з батьками Джозефа, коли Джозеф вбіг у кімнату. “Батьку! Мамо!— сказав він.— Ви не уявляєте, який я щасливий!”

Він рвучко сів біля матері. “Господь дозволив, щоб пластини було показано ще трьом людям, окрім мене,— сказав він.— Тепер вони знають самі, що я не обманюю людей”.

Джозеф виглядав так, неначе з нього було знято тягар. “Тепер вони нестимуть частину,— сказав він.— Я більше не буду одним-єдиним у світі”.

Після цього в кімнату увійшов Мартін. Його розпирало від радості. “Тепер я побачив небесного ангела!— вигукнув він.— Я в щирості своєї душі уславляю Бога за Його поблагливість, що Він дав мені— навіть мені— стати свідком величі Його роботи!”³³

Через кілька днів Уїтмери приїхали на ферму Смітів у Манчестері. Знаючи, що Господь пообіцяв встановити Своє слово “вустами стількох свідків, скільки Він

вважатиме за доцільне”, Джозеф пішов у ліс зі своїм батьком, Гайрумом, Сем’юелом, а також чотирма братами Девіда Уїтмера— Крістіаном, Джейкобом, Пітером молодшим та Джоном— і їхнім зятем Гайрумом Пейджем³⁴.

Чоловіки зібралися в тому місці, куди сім’я Смітів

часто ходила помолитися приватно. З дозволу Господа Джозеф відкрив пластини і показав їх усім присутнім. Вони не бачили ангела, як троє свідків, однак Джозеф дозволив їм потримати літописи в руках, погортати сторінки і проглянути стародавні писання. Після того як вони потримали пластини в руках, ствердилася їхня віра в істинність свідчення Джозефа про ангела й стародавній літопис³⁵.

Тепер, коли переклад було завершено і в нього були свідки, щоб підтвердити дивовижне свідчення, Джозефу більше не були потрібні пластини. Коли чоло-

віки вийшли з лісу й повернулися в дім, явився ангел, і Джозеф повернув священний літопис під його опіку³⁶. ■

Повний перелік цитованих робіт можна знайти англійською на сайті saints.lds.org.

Слово *Тема* у посиланнях вказує на додаткову інформацію он-лайн на сайті святі.lds.org.

ПОСИЛАННЯ:

1. Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1834, 1:14; Staker, “Where Was the Aaronic Priesthood Restored?”, 158, note 49.
2. 3 Нефій 8; Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1834, 1:15–16; див. також Kowallis, “In the Thirty and Fourth Year”, 136–190.
3. 3 Нефій 9:13.
4. 3 Нефій 10:9; 11:1.
5. 3 Нефій 11:10; 15:21–24; див. також Іван 10:16.
6. 3 Нефій 11:33.
7. 3 Нефій 11:23–33.

8. Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1834, 1:13–16.
9. Учення і Завіти 13:1 (Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 17–18, in *JSP*, H1:292–294 [draft 2]); Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1834, 1:15; Staker, “Where Was the Aaronic Priesthood Restored?”, 142–159. **Тема:** Відновлення Ааронового священства.
10. Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1834, 1:15.
11. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 17–18, in *JSP*, H1:292–294 (draft 2);

- “Articles of the Church of Christ”, June 1829, in *JSP*, D1:371.
12. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 18, in *JSP*, H1:294–296 (draft 2).
13. “Mormonism”, *Kansas City Daily Journal*, June 5, 1881, 1; James H. Hart, “About the Book of Mormon”, *Deseret Evening News*, Mar. 25, 1884, [2]; Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, Sept. 17, 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, Church History Library; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 21, in *JSP*, H1:306 (draft 2).
14. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 18, in *JSP*, H1:296 (draft 2).
15. “Mormonism”, *Kansas City Daily Journal*,

- June 5, 1881, 1; Dickinson, *New Light on Mormonism*, 250; “The Book of Mormon”, *Chicago Tribune*, Dec. 17, 1885, 3; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 21, in *JSP*, H1:306 (draft 2).
16. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 8, [8]; Orson Pratt and Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, Sept. 7–8, 1878, [10], in Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, Sept. 17, 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, Church History Library; Cook, *David Whitmer Interviews*, 26–27.
 17. Orson Pratt and Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, Sept. 7–8, 1878, [10], in Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, Sept. 17, 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, Church History Library.
 18. James H. Hart, “About the Book of Mormon”, *Deseret Evening News*, Mar. 25, 1884, [2].
 19. Skousen, “Another Account of Mary Whitmer’s Viewing of the Golden Plates”, 40; [Andrew Jenson], “Eight Witnesses”, *Historical Record*, Oct. 1888, 621.
 20. Orson Pratt and Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, Sept. 7–8, 1878, [10], in Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, Sept. 17, 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, Church History Library.
 21. Skousen, “Another Account of Mary Whitmer’s Viewing of the Golden Plates”, 40; [Andrew Jenson], “Eight Witnesses”, *Historical Record*, Oct. 1888, 621.
 22. [Andrew Jenson], “Eight Witnesses”, *Historical Record*, Oct. 1888, 621; Orson Pratt and Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, Sept. 7–8, 1878, [10], in Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, Sept. 17, 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, Church History Library; Stevenson, *Journal*, Dec. 23, 1877.
 23. Whitmer, *Address to All Believers in Christ*, 30.
 24. “Letter from Elder W. H. Kelley”, *Saints’ Herald*, Mar. 1, 1882, 68; див. також Bushman, *Rough Stone Rolling*, 77.
 25. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 34, in *JSP*, H1:352–354 (draft 2).
Тема: Переклад Книги Мормона; Золоті пластини.
 26. 2 Нефій 3:7–19.
 27. Joseph Smith History, circa Summer 1832, [5], in *JSP*, H1:15; 2 Нефій 26:16; 27:15–21.
 28. Учення і Завіти 17 (Revelation, June 1829–E, at josephsmithpapers.org); Учення і Завіти 5:11–18 (Revelation, Mar. 1829, at josephsmithpapers.org); Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 23, in *JSP*, H1:314–317 (draft 2).
 29. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 8, [11].
 30. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 24–25, in *JSP*, H1:316–318 (draft 2).
 31. “Letter from Elder W. H. Kelley”, *Saints’ Herald*, Mar. 1, 1882, 68; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 24–25, in *JSP*, H1:316–320 (draft 2); “Testimony of Three Witnesses”, in Book of Mormon, 1830 edition, [589]. **Тема:** Свідки Книги Мормона.
 32. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 25, in *JSP*, H1:320 (draft 2).
 33. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 8, [11]; book 9, [1].
 34. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 9, [1]; 2 Нефій 27:14.
 35. “Testimony of Eight Witnesses”, in Book of Mormon, 1830 edition, [590]. **Тема:** Свідки Книги Мормона.
 36. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 9, [2].

МІЙ БЛОКНОТ КОНФЕРЕНЦІЇ

Квітнева генеральна конференція 2018 р.

СВЯЩЕНСТВО ЧИ НОСІЇ СВЯЩЕНСТВА

“Мелхиседекове

священство—це не статус і не титул. Це божественна влада, використання якої довірене на благо Божої роботи заради Його дітей. Нам слід завжди пам'ятати, що чоловіки, які мають священство, не є самим “священством”. Невірно казати: “священство і жінки”. Ми повинні казати: “носії священства і жінки”.

Президент Даллін Х. Оукс, перший радник у Першому Президентстві, “Повноваження священства”, *Ліягона*, трав. 2018, 65.

Глибше занурювання

СЛУЖІННЯ

Багато наших провідників говорили під час генеральної конференції про служіння. Коли ви будете вивчати найновіші послання, подивіться, чи зможете ви визначити ознаки служіння. Ось кілька виступів, з яких можна почати:

- Генрі Б. Айрінг, “Щоб Його Дух був із вами”, *Ліягона*, трав. 2018, сс. 86–89.
- Генрі Б. Айрінг, “Натхнення священнослужіння”, *Ліягона*, трав., сс. 61–64.
- Джеффері Р. Холланд, “Бути з ними і укріпляти їх”, *Ліягона*, трав. сс. 101–103.
- Джин Б. Бінгем, “Служити так, як Спаситель”, *Ліягона*, сс. 104–107.

ПРОРОК НЕ СТОІТЬ МІЖ ВАМИ І СПАСИТЕЛЕМ. НАТОМІСТЬ ВІН стоїть поряд з вами і вказує вам шлях ДО СПАСИТЕЛЯ.

Старійшина Ніл Л. Андерсен,
з Кворуму Дванадцятих Апостолів,
“Пророк Бога”,
Ліягона, трав. 2018, с. 27.

Відповіді на запитання

ЧИ ДІЙСНО Я МОЖУ ОБЛИШИТИ ГРІХИ І ОТРИМАТИ ПРОЩЕННЯ?

“[Спаситель] поклав Своє життя і взяв його знову.

Він зробив це для всіх, хто вірить в Нього.

Він зробив це для всіх, хто не вірить в Нього.

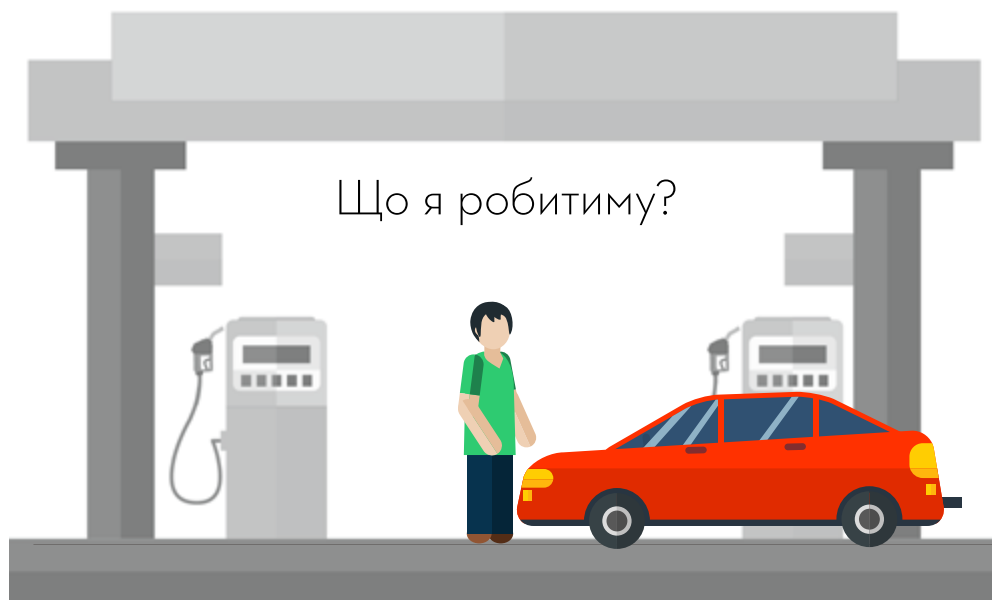
Він зробив це навіть для тих, хто висміює, зневажає і проклинає Його ім'я. ...

Завдяки Ісусу Христу ми піднінемося з відчаю смерті. ...

Завдяки Ісусу Христу наші гріхи можуть бути не тільки стерними, але й забутими”.

Старійшина Дітер Ф. Ухтдорф, з Кворуму Дванадцятих Апостолів,
“Оце Чоловік!” *Ліягона*, трав. 2018, сс. 108, 109.

Запрошення: На які ваші запитання ви почули відповідь під час конференції? Поділіться своїм досвідом на сторінці у Facebook: facebook.com/liahona.

ВИПРОБУВАТИ ВЧЕННЯ ПРОРОКА

На конференції мене зворушило послання Президента Нельсона про те, що Бог хоче розмовляти зі мною і повідомити, чого Він від мене очікує. Сьогодні я подумав, що спробую це робити. Я молився, аби мати можливість комусь сьогодні допомогти. Після обіду мені потрібно було заправити паливом свій автомобіль. У мене з'явилася думка, що мені потрібно заплатити за чийсь паливо. Не без скептицизму я подумав: "Ну, побачимо". Я почав заправлятися. Поруч зі мною зупинився мінівен, і з нього вийшла жінка з сином. Вона відкрила

свою сумочку й почала в ній щось шукати.

Я вже заправився, коли почув, як вона дещо несміливо сказала: "Виба-чте". Я обернувся і побачив її схвильоване обличчя.

Я сказав, що планував оплатити сьогодні комусь паливо. "Мабуть, ця людина—це ви". Жінка була здивована. Вона розплакалася. "Хтось сьогодні за вами пильнує",—сказав я. Я обійшов бензоколонку і вставив свою кредитну картку. Після всього я сів у машину й поїхав з абсолютною впевненістю, що хтось там вгорі пильнує мене також. Дякую, Боже, за пророка!"

—Джонатан Бенсон, цією історією він поді-
лився на сторінці *Ліягони* в Facebook

У вас є історія, якою ви хочете
поділитися? Надішліть
свою історію на сайт
liahona.lds.org, або
на нашу сторінку в
Facebook.

Поміркуйте над цим ...

**ЩО Я ЗРОБИВ БИ, ЯКБИ ЗНАВ,
ЩО У МЕНЕ ЗАЛИШИВСЯ
ОДИН ДЕНЬ ЖИТТЯ?**

Див. Старійшина Тейлор Г. Годой, сімдесятник,
"Ще один день", *Ліягона*, трав. 2018, сс. 34–36.

Поділіться своїми думками на сторінці
Ліягони у Facebook або запишіть свої думки
у своєму щоденнику!

Числа з
конференції!

НАРАЗІ НА МІСІЇ СЛУЖИТЬ

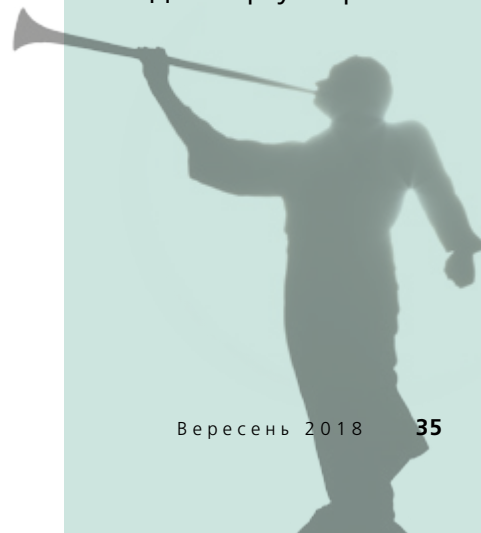
103221

МІСІОНЕР:

67049 на місії повного дня
36172 здійснюють
церковне служіння

Було оголошення
про побудову **7**
нових храмів: у Салті,
Аргентина; у Бангалорі,
Індія; в Манагуа,
Нікарагуа; в Кагаяні де
Оро, Філіппіни; в Юті,
США; у Вірджинії, США,
і в одному з міст в Росії.
Див. карту вгорі.

СИЛА ВІРИ ТА СІМЕЙНИХ ІСТОРІЙ

Ми стаємо сильнішими перед лицем випробувань, коли дізнаємося про труднощі, які долали наші предки.

Адам С. Олсон

Співробітник редакції церковних журналів

Розалін Пасіні завжди відчувала особливий зв'язок зі своєю прапрабабусею Елізабет Ксав'єр Тейт завдяки сповненим віри історіям, з якими зростала Розалін. Історії про те, як Елізабет довіряла Господу під час подорожі з Бомбея до Ліверпуля, а потім до Сіону, так само, як і витривалість під час важких випробувань, полонили уяву Розалін, коли вона була ще маленькою дівчинкою.

Ті історії також зіграли роль, коли Розалін розвивала таку саму віру й покладалася на неї перед лицем подібних випробувань у власному житті.

ВІД'ЇЗД З ДОМУ, ВТРАТА СІМ'Ї

Елізабет, 1850-ті роки, Бомбей, Індія

Елізабет Ксав'єр була високоосвіченою молодою жінкою, яка насолоджувалася приємним життям у заможній знатній сім'ї в Індії. Але все змінилося у 1850-х роках, коли вона вийшла заміж за Вільяма Тейта, полкового інструктора стройової підготовки Військово-морських сил Британії, якого охрестив старійшина Парлі П. Пратт у Шотландії.

Сім'я Елізабет різко виступала проти її хрищення. Після напруження в стосунках сталася трагедія: Елізабет втратила свого першого сина, який захворів на холеру. Потім, будучи на восьмому місяці вагітності, однак маючи сильне бажання бути разом зі святими і стати вічною сім'єю, Елізабет послала Вільяма разом з другим сином підготувати дім для їхньої сім'ї в Сіоні.

Після народження малюка сім'я Елізабет умовляла її відмовитися від чоловіка і своєї релігії та залишитися з ними. Але маючи твердий намір іти за Спасителем, вона назавжди залишила сім'ю і батьківщину та попливла до Ліверпуля, Англія.

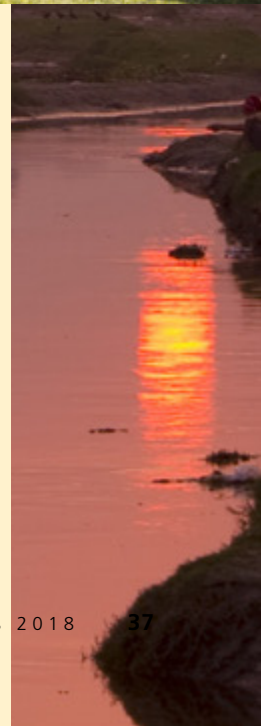
Розалін, 2003 рік, шт. Колорадо, США

Розалін була найменшою дитиною у великій сім'ї в Ентерпрайзі, невеличкому містечку в південній Юті, США. У неї було багато можливостей спостерігати силу віри в Ісуса Христа під час років зростання в своєму домі та на місії. Після укладання храмового шлюбу Розалін вирушила у власну подорож, яка стала випробуванням міцності її свідчення, після того як робота чоловіка все більше і більше віддаляла її від дому.

Переїхавши у штат Колорадо, Розалін була далеко від дому, поки її мама боролася з раком, а потім через кілька років померла.

“Я б з радістю провела все своє життя у рідному місті поруч з батьками,—розповідала вона.— Я дуже засмутилася, коли зрозуміла, що виросла і маю залишити дім. Втрата мами стала для мене важким ударом. Навіть тепер не минає жодного дня, щоб я за нею не сумувала.

Я впевнена, що бували такі дні, коли Елізабет надзвичайно сумувала за рідною домівкою. Однак вона вірила в Ісуса Христа і дозволила Його силі діяти у Своєму житті. Того було достатньо, щоб пережити труднощі. Та сама сила допомагала мені, коли я покладалася на Небесного Батька в пошуках сили, незалежно від того, чи була поруч моя земна сім'я”.

ЖАЛО СМЕРТІ

Елізабет, 1856 рік, Ліверпуль, Англія

Під час довгої морської подорожі з Індії до Англії новонароджена дочка Елізабет сильно захворіла. Вона померла і була похована в Ліверпулі. Пізніше Елізабет розповідала, що втрата немовляти була настільки болісною, що вона не знала, чи зможе жити далі. Вбита горем, самотня, однак підбадьорена старійшиною Франкліном Д. Річардсом, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, який служив президентом Європейської місії, Елізабет вирушила морем до Бостона, шт. Массачусетс, США.

Розалін, 2006 рік, Нью-Йорк, США

Невдовзі після того як сім'я Пасіні, яка от-от мала збільшитися, переїхала до Нью-Йорка, у Розалін почалися передчасні пологи. Лікарі розглядали можливість операції, щоб дитина народилася, оскільки її серцебиття слабшало. Але коли серцебиття нормалізувалося, сім'я з полегшенням поїхала додому.

Через кілька днів на повторному прийомі лікар не зміг почути серцебиття. Мертвонароджений хлопчик з'явився на світ через кілька годин.

“Втрата немовляти була невимовно важкою,— розповідала Розалін.— Я ніколи не почувалася більш спустошеною, ніж тоді, коли вони забрали його маленьке тільце з моїх рук”.

Сім'я полетіла до Юти, щоб поховати його біля матері Розалін. Кілька тижнів Розалін не могла звідти поїхати і далі продовжувати рухатися життям.

“Я думаю, що хоч трохи розумію, як важко було Елізабет прийняти рішення жити далі,—розповідає Розалін.— Але вона взяла себе в руки. Усі ми можемо опинитися на тому ж місці в певний період свого життя. Але не можна зупинятися. Ми йдемо вперед, покладаючись на Спасителя ще більше, ніж будь-коли раніше, і згодом ми усвідомимо ті чудеса, які постійно відбувалися в нашому житті”.

ЗАВЖДИ ВІТЕРЕД ХУДОЖНИК ДЖОЗЕФ БРІККІ

ПЕРІОД ЗИМИ

Елізабет, 1856 рік, шт. Айова, США

Перетнувши океан, Елізабет опинилася у зовсім новій культурі. Вона доїхала потягом до шт. Айова, США, крайньої точки залізниці в західному напрямку на той час. Оскільки Елізабет прибула в липні 1856 року, то приєдналася до загону з ручними візками під керуванням Віллі.

Про страждання загонів Віллі і Мартіна багато написано. Загони вирушили в кінці сезону, у Скелястих горах їх накрила рання зима. Через холод і нестачу їжі понад 200 чоловік померли.

У загоні рятувальників, висланому Президентом Бригамом Янгом, був чоловік Елізабет, Вільям. Подружжя возз'єдналося в глибоких снігах під крижаним вітром.

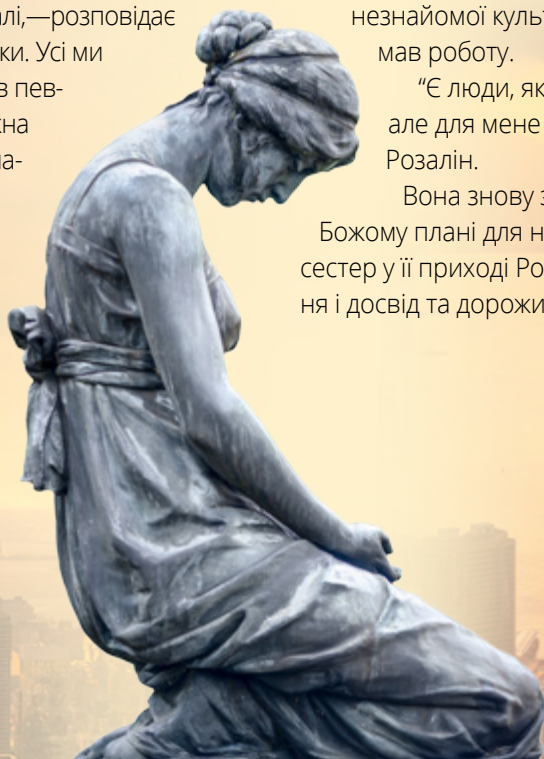
Відновивши сили в Солт-Лейк-Сіті, подружжя закінчило свою подорож у Седар-Сіті лише за кілька миль від того місця, з якого почалася подорож Розалін.

Розалін, 2007 рік, Гонконг, Китай

Як і Елізабет, яка жила за кілька поколінь до неї, Розалін невдовзі перетнула океан, щоб облаштуватися серед незнайомої культури в Гонконгу, де її чоловік отримав роботу.

“Є люди, яким подобаються зміни та пригоди, але для мене то було занадто”,—розповідала Розалін.

Вона знову знайшла силу в Спасителі та в Божому плані для неї. За підтримки сім'ї та дорогих сестер у її приході Розалін полюбила своє нове оточення і досвід та дорожила ними.

ІНШІ ПРОЙШЛИ ЦИМ ШЛЯХОМ РАНІШЕ

Намагаючись іти за Ісусом Христом, ми всі проходимо через випробування—власні рівнини та океани, які треба перетнути, та суворі зими, які треба пережити. Однак інші пройшли цим шляхом раніше. Ми можемо знаходити надію і силу в їхніх історіях про те, як вони довіряли Спасителю.

Розалін розуміє, що вона, ймовірно, лише посередині свого шляху, але, маючи перед собою повну історію Елізабет, вона не може не міркувати над кінцем своєї історії.

“Може у мене є певні якості, які були в Елізабет, а може й ні. Однак я сподіваюся, що коли мої діти поглянуть на моє життя, вони знайдуть щось спільне—що ми обидві були вірні до кінця і що наші труднощі сформували нас, аби ми були більше подібними до Спасителя”.

Зрозумівши силу, яку вона здобула від тих, хто жив задовго до неї, Розалін передає ті історії своїм дітям.

“Знаючи їх історії, ми знаємо, що вони долали труднощі,—розповідає Розалін.— А ми знаємо причину і мотивацію. Тепер моя черга підтримувати ту традицію віри в Ісуса Христа і відданості Його євангелії та передати її своїм дітям”. ■

Історії про її предків допомогли зміцнити віру Розалін Пасіні та її сім'ї.

СІМЕЙНІ ІСТОРІЇ В ПИСАННЯХ

Дослідження показують, що діти мають більше сил допиратися життєвим випробуванням, коли вони знають історії про труднощі і життя своїх предків¹.

У Книзі Мормона Геламан також усвідомлював силу зв'язку між його дітьми та історіями сім'ї, що передавалися в письмовому та усному вигляді. Він казав своїм синам:

“Слухайте, я дав вам імена наших перших батьків, які вийшли з землі Єрусалима; і це я зробив для того, щоб ви, пам'ятаючи свої імена, пам'ятали і їх; а коли ви пам'ятатимете їх, ви пам'ятатимете їхні діяння; а коли ви пам'ятатимете їхні діяння, ви знатимете, як про це сказано, і також написано, що вони були добрими.

Отже, сини мої, я б хотів, щоб ви робили те, що добре, щоб про вас можна було сказати, і також написати саме так, як було сказано і написано про них” (Геламан 5:6–7).

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Robyn Fivush, “Collective Stories in Families Teach Us About Ourselves”, *Psychology Today*, Feb. 2, 2017, psychologytoday.com/blog/the-stories-our-lives/201702.

ВІДМОВИТИСЯ ВІД ЖИТТЯ, ЯКЕ Я ЗАПЛАНУВАЛА

Коли мені було шість-сім років, я знала, що хочу бути океанографом. Я зосередилася на своїй меті, багато працювала і вступила до хорошого коледжу. Я взяла кілька курсів з зоології, і мені вони подобалися. Але чим більше я навчалася, тим більшу зацікавленість у мене викликало людське тіло, особливо на клітинному рівні. Я вирішила стати патологоанатомом.

Невдовзі я познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком, і ми вирішили поборатися. Створення сім'ї завжди було в моїх планах, але хоча я вважала, що можу бути чудовим лікарем і чудовою матір'ю, я відчувала, що не зможу добре справлятися з обома ролями одночасно. Оскільки сім'я є важливою в Господньому плані спасіння, я вирішила спочатку стати матір'ю. Я думала, що як тільки діти підуть до школи, я також зможу повернутися до навчання.

Коли моя наймолодша дитина пішла в дитсадок, я подала документи на здобуття ступеня доктора наук в галузі харчування в Університеті Техасу в Остіні. Саме перед подачею документів я зрозуміла, що несподівано завагітніла сьомою дитиною. Мені вже було за 40, а до того часу, поки дитина піде в школу, мені буде майже 50.

“Пізнувато для початку нової кар'єри, заради якої треба довго вчитися”,—подумала я.

Раптом я побачила, як усі мої мрії

Хоча я вважала, що можу бути чудовим лікарем і чудовою матір'ю, я відчувала, що не зможу добре справлятися з обома ролями одночасно.

про кар'єру розлетілися на друзки. І коли почала впадати у відчай, серцем і розумом я пригадала вірш з Писань: “Ніхто більшої любови не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх” (Іван 15:13). Я завжди думала, що в цьому вірші йдеться про смерть однієї людини заради іншої, але тепер це означало набагато більше.

Я зрозуміла, що найбільша любов, яку я могла виявити—це

відмовитися від життя, яке я для себе запланувала, і віддати час та енергію на виховання дітей. Я відчула, що саме цього Господь очікує від мене. Так, я могла б допомогти багатьом людям у якості лікаря, але я також знала, що найбільший вічний вплив, який я можу справити, поширюється на моїх власних дітей. ■

Джаннетт Кокс, шт. Техас, США

ЗМІНА ЧАСОВИХ ПОЯСІВ І СЛОВО МУДРОСТІ

Кілька разів на рік по роботі мені потрібно було їздити на тренінги з Тайваня до Сан-Франциско, шт. Каліфорнія, США. Проблема подорожування між цими двома місцями—це 15 годин різниці у часі. Через зміну часових поясів мені хотілося спати вдень, а вночі я не міг заснути.

На ці тренінги прилітали колеги з усього світу. Вони казали мені, що борються зі зміною часових поясів, випиваючи каву вдень, щоб подолати сон, а червоне вино допомагало їм засинати вночі.

Дехто з колег пропонував мені ці напої, але я ввічливо казав їм, що є членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів і пообіцяв Господу, що не буду вживати ні вина, ні кави. Дехто глазував з мене і казав, що ті заповіді ускладнюють моє життя. Іноді здавалося, що з мене насміхаються люди з великої і просторої

будівлі зі сну Легія (див. 1 Нефій 8:26–27).

Однак з часом дотримання Слова мудрості почало здаватися мені нудним тягарем. Під час однієї безсонної ночі я усвідомив, що моя віра послаблюється. На щастя, дружина надіслала мені того дня послання, яке заохочувало зберігати віру, покладатися на Бога і дотримуватися Його заповідей незалежно від обставин. Завдяки її підбадьоренню я почав молитися про допомогу і поглянув на все по-іншому.

Під час однієї подорожі я помітив, що один колега взяв собі дві чашки кави. Я запитав у нього про другу чашку.

“Однієї чашки вже не вистачає, щоб я не засинав”,—відповів він.

Я був здивований, помітивши, що те ж саме стосується людей, які

пили вино. Їм потрібно було пити більше, аби заснути. Іноді вони навіть просипали, бо випивали надто багато.

Спостерігаючи за тим, як колеги ставали більше залежними від алкоголю та кави, я усвідомив, як важливо було дотримуватися заповідей. Якби я вирішив порушити Слово мудрості, то був би в одному човні з усіма.

Мені все ще було важко пристосовуватися до зміни часових поясів, але ситуація покращилася. Одного ранку я прокинувся після міцного сну й побачив схід сонця. Коли сонячне проміння пробивалося крізь вікно, я зрозумів, що з допомогою Небесного Батька я зможу подолати будь-які випробування—великі чи маленькі. Мені просто треба продовжувати бути слухняним, підтримувати силу віри і витерпіти до кінця. ■

Ендрю Лі, Новий Тайбей, Тайвань

Дотримання Слова мудрості почало викликати почуття неприємного тягаря, поки я не помітив, що колега мав випити дві чашки кави, щоб залишатися бадьорим.

ПІСЛЯ УРАГАНУ МАРІЯ

У серпні 2016 року разом із сім'єю я переїхала на острів Домініка в Карибському басейні. Ми відразу ж закохалися в красу острова, його культуру та людей. Ми ходили до місцевої філії й багато чого навчилися від членів Церкви.

У понеділок, 18 вересня 2017 року, наш маленький острів вразив ураган 5-ї категорії Марія. Ми з чоловіком дивилися, як потужна буря зносить будинки та перевертає на вулиці машини. Уся сила урагану Марія пронеслася безпосередньо над островом, і руйнування були спустошуючими. Наступного дня після урагану ми йшли вулицями й побачили, що пишні, сповнені життям джунглі Домініки перетворилися на пустище.

Того ж ранку ми відвідали домівки членів нашої філії. Лише два будинки залишилися неушкодженими і придатними для життя. Шість

чи вісім сімей членів церкви, які жили в північній частині острова, втратили все. Вісімдесят відсотків домівок і будівель на Домініці вважалися непридатними для життя. Незважаючи на таку трагедію, багато сімей зберігали усмішку на обличчях. Коли ми запитували, як у них справи, вони відповідали: "Яке благословення, що ми живі".

Оскільки наша сім'я виконала пораду пророка бути самозабезпеченими, ми мали продуктовий запас. Ми змогли нагодувати багатьох сусідів, місіонерів та членів нашої філії. Під час кожного прийому їжі ми годувала приблизно 20 чоловік. Коли ми використовували свій продуктовий запас, щоб служити іншим і піклуватися про них, наші власні тягарі здавалися легшими.

Цей випадок нагадав мені про Алму і його народ, чий "тягарі ... зробилися легшими; так, Господь

зміцнив їх, щоб вони могли зносити свої тягарі з легкістю" (Мосія 24:15).

Хоча ми все ще живемо без водопостачання, електрики й повсякденних зручностей, нас було зміцнено, щоб долати труднощі й підбадьорювати інших. Упродовж місяців після урагану я почала розуміти, що хоча і важливо бути матеріально готовими, нам також треба готуватися духовно. Коли ми слухняні й зміцнюємо своє свідчення віри в Ісуса Христа, то будемо мати міцний фундамент, який вистійть під тиском життєвих вітрів і бур. ■

Бріанн Андерсон, шт. Вірджинія, США

У вересні 2017 року ураган 5-ї категорії вразив острів Домініка. Ми з чоловіком дивилися, як потужна буря зносить будинки та перевертає на вулиці машини.

“ЧИ Я ТВОЯ ДИТИНА?”

Хоча я була в церкві лише кілька разів, мій домашній учитель вірно мене відвідував. Одного вечора він зателефонував і запитав, чи не поділюся я кількома думками про вічні сім'ї на наступному уроці з основ євангелії.

“Так, із задоволенням”,—сказала я.

Я не дуже багато про це думала аж до наступного ранку. Саме тоді я усвідомила, що погодилася розповідати про вічні сім'ї групі людей, які, ймовірно, вже добре знають цю тему. Я не уявляла, що ще можу розповісти їм.

Протягом років я приймала рішення, які відділили мене від євангелії. Як я могла ділитися своїми думками про те, у що я, можливо, не дуже й вірила. Я була збентежена. Потім пригадалися слова гімну “Я Божее дитя” (*Гімни*, № 186). Я вже роками не чула тих слів, але знала їх напам'ять. Потім мене вразила

думка: мені треба запитати в Бога, чи дійсно я Його дитина.

У той час я переставляла меблі в своїй спальні, тож біля ліжка, яке стояло навскоси посеред кімнати, я стала на коліна і почекала, коли придуть слова. Що я взагалі могла сказати Богові? Я не була певна, що Він взагалі існує. У ту мить найглибше бажання мого серця змусило мої вуста промовити ці прості слова: “Боже, чи Ти дійсно є? І якщо Ти є, чи я Твоя дитина?”

Відповідь надійшла відразу ж. Здавалося, ніби Він чекав, коли я запитаю. Я відчувала, як Бог каже: “Так, Камілло, Я тут, і ти Моя дитина”.

Коли я відкрила очі, то все ще знаходилася у своїй неприбраній спальні. Все, що було навколо мене, видавалось безладом, але мені здалося, ніби моє життя було досконало впорядковане. Я знала, що я

Божа дитина і що це єдине мало значення.

У неділю під час уроку я просто розповіла свою історію про те, як дізналася, що я дитя Бога. “Якщо я дитя Бога,—сказала я,—тоді й кожна людина також”.

Мені знадобилося ще три з половиною роки, щоб закінчити необхідні позитивні зміни, але моє життя змінилося назавжди. З того дня я ніколи не сумнівалася, хто я. Я знаю, що Небесний Батько завжди поруч. Він любить мене, бо я Його дитина. ■

Камілла Нельсон, шт. Юта, США

Старійшина
Кевін У. Пірсон
Сімдесятник

Не залишайте Спасителя

**Ми живемо у
неспокійні часи.
Але питання не в
тому, як вистійть
Церква, натомість
як вистоїмо
ви і я?**

Кілька років тому я обідав з одним своїм другом. Ми не бачилися багато років. Під час навчання в школі й у перші роки навчання в коледжі він був одним з моїх найкращих друзів. Він був серед найбільш сильних і найвідданіших юнаків, яких я знав.

Ми разом ходили до семінарії, грали в спортивні ігри, разом ходили до університету, разом готувалися до місії і поїхали на місію з різницею всього в кілька місяців. Після місії він одружився з талановитою і чудовою жінкою з мого колу.

З роками наші життєві шляхи розійшлися. Ми розїхалися по різних містах і згодом втратили зв'язок. Я й досі пам'ятаю, наскільки був вражений, почувши, що він разом з дружиною залишив Церкву. З усіх людей, яких я знав у юності, я б ніколи не подумав, що саме він може залишити Церкву.

Під час обіду ми згадували нашу дружбу, яка для нас так багато значила. Ми знову сміялися з дивакуватих випадків, які сталися з нами в ті давні дні. Ми розповідали про свої сім'ї й намагалися заповнити прогалину в часі.

Нарешті я поставив запитання, яке само собою напрошувалося: "Тіме, що трапилося? Твоє навернення і відданість були такими глибокими! Чому ти пішов з Церкви? Що змусило тебе відвернутися від храмових завітів? Чи забув ти також про Спасителя? Ми обіцяли одне одному, що залишатимемося стійкими і вірними до кінця своїх днів!"

"Кевіне,—відповів він,—просто я зараз дивлюся на речі по-іншому. Мої погляди на Церкву та її вчення змінилися. Я не маю поганих почуттів до Церкви. Просто я не маю в ній більше потреби".

В кінці нашої зустрічі я висловив свою любов і вдячність за дружбу, яку я досі ціную. Потім з глибоким почуттям я поділився своїм свідченням: “Тіме, я знаю, що це істина. І ти також знаєш, що це істина. Ти завжди знав. Ти просто втратив ясність, яку раніше мав. Але ти можеш відновити те світло і розуміння Святого Духа, яке раніше мав. Будь ласка, повертайся”.

На прощання ми обнялися і він прошепотів: “Я в захваті від твоєї переконаності й запалу. Але як ти можеш бути настільки впевненим?”

Ідучи звідти, я багато розмірковував про рішення, які ми приймали, та про їхній вплив на наше життя й на життя наших дітей та онуків.

Мої юні друзі, будь ласка, не дозволяйте, аби те, що трапилося з моїм другом Тімом, трапилося з вами. Чи дійсно ви такі сильні, непохитні й наперені, як вважаєте? Коли перед вами постануть неминучі й необхідні життєві випробування, куди ви звернетеся за миром і розумінням? Коли ваше життя стане темним і похмурим, чи будете ви інстинктивно і постійно звертатися до молитви?¹

Коли посилюватиметься критика Церкви, її історії, провідників і вчень, де будете ви? Коли вірування і практики світу, що стає все темнішим, суперечитимуть принципам відновленої євангелії, що робитимете ви?

“Чи не хочете й ви відійти?”

Найефективнішою зброєю Сатани є відволікання, обман і руйнування духовної чутливості. Кожне з перерахованого підриває віру, затьмарює бачення і викривлює перспективу. Разом вони стають великим випробуванням нашого часу. Сатана використовує їх не лише для того, щоб завдати шкоди репутації Джозефа Сміта, Книги Мормона, доктрині Церкви і провідникам Церкви, але також щоб критикувати Спасителя і план Батька. Так було завжди.

Коли неминучий вихор спокус і негараздів досягне найвищої відмітки за шкалою духовних штормів, чи будете ви, як і раніше, довіряти Богові й триматися істини? Те гостре питання, яке Спаситель поставив

Дванадцятьом, залишається актуальним і сьогодні:

“Чи не хочете й ви відійти?

Відповів Йому Симон Петро: “До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного.

Ми ж увірували та пізнали, що Ти— Христос, Син Бога Живого!” (Іван 6:67–69).

Я пригадую потужні слова президента Гебера С. Кімбола (1801—1868), першого радника в Першому Президентстві. Святі безпечно прибули до Долини Солоного озера і були задоволені собою. Подолавши і знісни так багато, вони трохи запишалися собою і стали надто впевненими. Президент Кімбол стверджував:

“Хочу вам сказати, що багато з вас доживуть до часу, коли перед вами постануть всі труднощі, випробування і переслідування, які доведеться знести, і ви матимете багато можливостей показати, що ви вірні Богові та Його роботі. ... Аби справитися з майбутніми труднощами, вам знадобиться особисте знання про істинність цієї роботи. ... Якщо у вас немає свідчення, живіть праведно і просіть у Бога доти, доки ви його не здобудете. Якщо ви цього не будете робити, то не встоїте.

... Настане час, коли жоден чоловік, жодна жінка не зможуть встояти, покладаючись на чуже світло. Кожному доведеться керуватися своїм внутрішнім світлом. Якщо у вас його немає, як ви зможете встояти?”²

Ми живемо у неспокійні часи. Але питання не в тому, як вистоїть Церква, натомість як вистоїмо ви і я? “Стяг істини піднято; і жодна нечестива рука не зможе спинити просування цієї роботи”³. Єдине, чого ми не знаємо,—це чи ми з вами просуватимемося вперед.

Як не загинути духовно

Я пропоную шість важливих порад, яких кожен з нас має дотримуватися, аби не загинути духовно.

1 В першу чергу, любіть Бога і слухайтеся Його. Любов і послух Богові передують любові й служінню іншим. Послідовність має значення. Нефій навчав: “Господь Бог дає світло для розуміння; бо Він розмовляє з людьми їхньою мовою, за їхнім розумінням” (2 Нефій 31:3). Небесний Батько любить нас і завжди готовий дати нам розуміння. Однак ми повинні ставити Його на перше місце у своєму житті.

2 Моліться особисто. Молитва є важливою. Пророк Джозеф Сміт навчав: “Найкращий спосіб отримати істину й мудрість—це не шукати її у книгах [він міг би додати в “блогх”], але звернутися до Бога в молитві й отримати божественні настанови”⁴. Ви завжди будете гідні молитви! Якщо ви хочете отримати більше відповідей, ставте більше запитань. Постійно прагніть і моліться, щоб відчувати вплив Святого Духа (див. Мороній 10:5). Це те світло, послане Батьком, яке дає розуміння.

3 “Прагніть знання, саме через навчання і також через віру” (УЗ 109:7). Навчання—це божественний обов’язок. Людина з активною позицією прагне навчатися; людина з пасивною позицією чекає, щоб бути під дією. Великі провідники є великими учнями. Церкви потрібні великі провідники—жінки і чоловіки, які прагнуть більшого світла і знання, глибшого розуміння і навернення (див. УЗ 93:36). Це вимагає зобов’язання і відданості. Ви не зможете знайти глибокі істини, блукаючи Вікіпедією або досліджуючи блоги. Пам’ятайте: віра починається зі слухання свідчення тих, хто має віру, а не від слухання сумнівів тих, хто її втратив.

4 Досліджуйте Писання, особливо книгу Мормона,—кожного дня! Книга Мормона була написана з винятковою метою: щоб захистити і зберегти нас за наших сучасних обставин. Щодо її сили Нефій свідчив про жезл із заліза: “І я сказав їм, що то було слово Бога; і той, хто прислухається до слова Бога, і буде міцно триматися за нього, той ніколи не загине; і ніякі спокуси і вогненні стріли супротивника не зможуть узяти верх над ним і засліпити, щоб привести їх до знищення” (1 Нефій 15:24). Якщо ви почнете відчувати збентеження і розгубленість, то почніть з першої сторінки й зануртеся в Книгу Мормона.

5 Зосередьтеся на великій картині. Ви є складовою найбільшого руху на землі: збирання Ізраїля і підготовки до Другого пришествя Ісуса Христа. Ви маєте відіграти важливу роль! Ви прийшли на землю, взявши зобов'язання бути доблесними у свідченні про Спасителя. Це—ваша божественна сутність. Зосередьтеся на великій картині: плані щастя Небесного Батька. Це об'єктив істини. Це контекст до всіх запитань, проблем і занепокоєнь. “Бо Дух каже правду і не каже лжі. Отже, Він каже про речі, як вони дійсно є, і про речі, як вони дійсно будуть” (Кн. Якова 4:13).

6 Понад усе довіряйте Ісусу Христу. Він досі “є світло і життя світу” (3 Нефій 11:11; див. також Іван 8:12). Коли вас охоплюють і приголомшують сумніви, труднощі й спокуси, довіряйте Йому. Коли життя не є таким, яким ви сподівалися, а ті, кому довіряли, розчаровують і зраджують,—продовжуйте повністю довіряти Йому. Тож дайте таку відповідь, як і Нефій у давнину, коли часи були так само важкими: “Проте я знаю, Кому я довірився. ... О Господи, я довірився Тобі, і довіряться Тобі навіки” (2 Нефій 4:19, 34).

Що б ви не робили—не залишайте Спасителя! Завдяки Його Спокуті ми є дієвою силою вільною діяти, а не бути під дією.

Кожен з нас постане перед Всемогутнім Богом і буде звітувати про світло та істину, які ми обрали.

Я обіцяю, що якщо ви будете дотримуватися цих принципів і триматися істини, ваша віра ніколи не похитнеться. Нехай Бог благословляє, щоб ви завжди вибирали дивитися через об'єктив істини силою Святого Духа. ■

З виступу “The Lens of Truth” (Об'єктив істини), виголошеному на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга–Айдахо 7 березня 2017 року.

ПОСИЛАННЯ

1. Див. “Чи молився Ти?” Гімни, №. 71.
2. В Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), 449–450.
3. Джозеф Сміт, у *History of the Church*, 4:540.
4. Джозеф Сміт, у *History of the Church*, 4:425.

**Після років
намагань
прийняти себе
такою, як я
є, зрештою у
моєму житті
сталось диво, яке
допомогло мені
зрозуміти свою
вічну цінність.**

Зрозуміти свою божественність

Даян Корт да Сільва

З самого дитинства я мала проблеми з надмірною вагою і мені було важко прийняти себе такою, як я є. Спочатку прізвиська, які мені давали через мою вагу, ніяк на мене не впливали, але з часом я почала вірити, що все погане, сказане про мою зовнішність, вочевидь є відображенням чогось поганого в моїй особистості.

У підлітковому віці я почала усвідомлювати, що хоча мені й подобалося моє тіло, однак воно не відповідало нормам, які сприймалися світом. Мені подобався мій спокійний характер, проте і він також не сприймався людьми—вчителі хотіли, щоб я виступала перед класом, хлопцям подобалися більш говіркі дівчата, і мені часто казали, що треба частіше виходити на люди, ніж я це роблю. Потроху моя самооцінка почала знижуватися.

У юнацькому віці я впала в депресію, викликану незадоволенням своїм тілом. Я постійно запитувала, чому Господь не міг створити мене трохи красивішою та цікавішою. Я сідала на більшу кількість дієт, ніж слід було б, і, як не іронічно це звучить, чим більше я намагалася схуднути, тим більшу вагу я

набирала. Я була незаміжня, інтроверт за характером, мала надлишкову вагу—тож мої перспективи були малообіцяючими.

Я почувалася нікчемою і вирішила, що я такою і залишусь, навіть якщо ніколи й не схудну, як хочу, чи не навчуся краще спілкуватися. Хоча я й перестала відчувати огиду до себе, однак я зовсім не бачила в собі прекрасну, гідну поваги дочку Бога. Я просто здалася і навіть не намагалася досягнути своєї цінності.

Світло, якого я потребувала

Одного дня сталось диво, коли я читала виступ “Знаходити радість у повсякденному житті” сестри Мері Г. Кук, дружини Квентіна Л. Кука, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, виголошений у вересні 2016 року на всесвітньому духовному вечорі для дорослої молоді. Я читала: “Коли ми прийшли на цю землю, ми принесли з собою нашу божественну природу дітей Бога. Наша особиста цінність прийшла з небес”. Мені здавалося, що в мій розум нарешті пролилося світло, якого я так сильно потребувала, але ніколи не сподівалася отримати. Я зрозуміла, що раніше мені здавалося, ніби неправильно

любити себе, оскільки я відрізняюся від мирських стереотипів того, якою має бути красива гідна жінка. Тепер я була готова визнати, що люблю свій інтровертний, химерний характер, скуйовджене кучеряве волосся, карі очі, ніс картоплиною, велику усмішку і навіть своє тіло з надмірною вагою, яке виконує все, що мені потрібно робити. Я відчула вдячність за те, що є Божим творінням. Я нарешті зрозуміла, що Він не створює помилок.

Через стільки років емоційної і фізичної боротьби та страждань я нарешті осягнула істину, яка для багатьох, можливо, є очевидною: моя особиста цінність не має нічого спільного з цим світом! Вона прийшла з небес. Вона завжди була в мені, навіть коли я цього не помічала. Вона не залежить від думки медіа, однолітків чи будь-кого, окрім Небесного Батька та Ісуса Христа. А вони вважають мене настільки цінною, що Спаситель помер за мене.

Будувати фундамент на Христі

Коли я дізналася від Духа, наскільки цінною є в Божих очах, це допомогло мені змінитися в багатьох аспектах. Я знову полюбила життя. Я відчуваю більше вдячності за свої незчисленні благословення. Я маю величезне бажання докласти більше зусиль, аби робити те, що правильно, і більше вірю в себе та у свої мрії. Це спонукає мене бути добршою, більш терплячою до людей навколо мене і допомагає наближатися до Спасителя.

Голоси світу, як і раніше, продовжують звучати і засуджувати, але

тепер я маю велике знання про те, якою цінною є, і ніколи не хочу забувати про це. Те знання приносить мені спокій і радість, якими хочу ділитися з усіма, кого зустрічаю. Завдяки тому виступу на духовному вечорі я дізналася, що навіть моя самоцінність і впевненість у собі повинні мати міцний фундамент в Христі, щоб "коли диявол пошле вперед свої могутні вітри, так, свої стріли у вихорі, так, коли весь його град і його могутня буря вдарить по [мені], воно не матиме сили над[і] [мною], щоб втягнути [мене]

до безодні нещастя і нескінченного горя, завдяки каменеві, на якому [я] збудувал[ася], який є надійним фундаментом, фундаментом, що на ньому якщо люди будують, вони не можуть упасти" (Геламан 5:12).

Я вдячна за Господа і за вічну цінність, яку Він бачить в кожному з нас. Я вдячна за натхненних жінок, таких як сестра Кук, які прагнуть жити за євангелією та ділитися її мудрістю. Я вдячна за це життя, за диво нашого тіла і розуму та за божественність, яка є в кожному з нас. ■

Автор живе у шт. Нью-Йорк, США.

А ТИ надійний друг?

Що ви робите, аби показати своїм друзям, що ви завжди поруч?

Марісса Віддісон

Співробітник редакції церковних журналів

К оли Авеля не стало, Господь запитав його брата Каїна, де Авель. “Чи я сторож брата свого?” —відповів Каїн.

Іншими словами Каїн сказав таке: “Звідки я знаю? Я не зобов’язаний за ним слідкувати”.

На протигагу, Ісус Христос навчає нас зовсім іншого послання про те, як піклуватися про людей. Він сказав, що ми повинні ставитися до інших так, як ми хочемо, щоб ставилися до нас, що означає допомагати одне одному і слідкувати одне за одним (див. Лука 6:31).

Навколо вас багато людей, які з чимось борються. Можливо, у вас також зараз важкий період. Що б там не було, ви можете бути джерелом змін, якщо вирішите йти за Ісусом Христом.

НАДІЙНІ ДРУЗИ

Одна група друзів знайшла незвичний спосіб допомагати одне одному. Вони походять з різних сімей і мають різні історії, але всі вони піклуються одне про одного і хочуть зміцнювати свою дружбу.

У однієї з їхніх подруг вдома склалася надзвичайно важка ситуація. Вона сказала їм, що їй хотілося б кудись зникнути, натомість вона приховувала свої почуття за усмішкою, оскільки вважала, що інші її засудять.

Друзі дівчини хотіли, аби вона знала, що перебуває з ними в безпеці і що світ кращий завдяки тому, що вона в ньому є. Тож вони склали план: вони будуть носити безпечні шпильки. Кожен носив безпечну шпильку на одязі як нагадування подрузі та іншим людям, що вони взяли зобов’язання бути вірними, надійними, гідними довіри друзями—і вони хотіли підтримувати одне одного.

Минули роки, а ця молода жінка досі пам’ятає своїх надійних друзів і вдячна за впевненість, яку відчувала завдяки знанню про те, що вони про неї піклуються.

ЩО ВИ МОЖЕТЕ РОБИТИ?

Ні, вам не потрібно носити безпечну шпильку, щоб підтримувати друзів. Але ви можете запитати себе, що можете робити, аби підтримувати друзів, зміцнювати тих, кому важко, і бути надійним другом будь-кому, хто потребує вашої допомоги.

“Ми, як ніхто інший, повинні вдосконалюватися в тому, щоб сильніше любити людей, а не засуджувати їх. Ми, як ніхто інший, повинні бути більш привітними”, — сказав

“Ми, як ніхто інший, повинні вдосконалюватися в тому, щоб сильніше любити людей, а не засуджувати їх. Ми, як ніхто інший, повинні бути більш привітними”.

старійшина Дейл Г. Ренлунд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів. “До одних, хто вагається, будьте милостиві” (Юди 1:22)—ось що нам потрібно робити”¹.

То що ж *ви* можете робити, аби допомагати тим, хто навколо вас? Далі подано кілька ідей, які можуть підказати вам креативні рішення.

- Моліться і просіть Бога про допомогу. Це здається простим, але може бути чудовим

засобом. Бог знає ваших друзів досконало. Він знає вас досконало і може допомогти вам бути співчутливим другом.

- Постійно звертайте увагу на ознаки, які вказують, що вашому другові, можливо, зараз важко.
- Знаходьте маленькі особисті способи служіння. Як сказала сестра Лінда К. Бертон, генеральний президент Товариства допомоги: “Спочатку спостерігай, потім служи”². Що ви помітили в своїх друзях? Що їм подобається, а що не подобається? Що їм потрібно? Після цього ви можете особисто допомогти людині неповторним чином.
- Пам’ятайте, що любити і підтримувати друга *не* означає, що ви несете відповідальність за вчинки інших людей. Ви також не несете відповідальності за їхнє щастя.
- Пропонуйте друзям зробити щось цікаве, наприклад, носити безпечні шпильки як нагадування про те, щоб підтримувати одне одного. Одні молоді люди виготовили яскраві шкарпетки і вирішили бути “шукачами відваги, доброти і служіння” (seekers of courage, kindness, and service, що англійською утворює абревіатуру *socks* (шкарпетки)). Інші молоді люди дізнавалися про стан одне одного, використовуючи кольори, які символізували їхні почуття. Якщо, наприклад, певного дня хтось почувався

надто “фіолетово”, інші друзі знали, що тій людині потрібно виявити більше любові.

- Не обмежуйте коло своїх друзів! Ісус дружив з людьми, якими решта світу нехтувала. Коли ви робите зусилля, щоб долучити до свого кола інших людей—особливо тих, кому важко знаходити друзів—ви наслідуйте Його приклад.

Іноді життя нелегке. Але ви міцні й маєте силу. Ваша доброта і вдумливість можуть змінювати життя людей. Ви потрібні вашим друзям. Шукайте Господнього скерування, і Він підтримає вас у ваших випробуваннях та допоможе зробити світ кращим місцем. ■

Автор є членом церковного комітету із запобігання самогубствам.

ПОСИЛАННЯ

1. Інтерв’ю зі старійшиною Ренлундом від 23 січня 2018 р.
2. Лінда К. Бертон, “Спочатку спостерігай, потім служи”, *Ліягона*, лист. 2012, с. 78.

ЧИТАЙТЕ БІЛЬШЕ

Читайте статтю “Посли надії” у цьому номері, щоб дізнатися, як група молодих людей в Юті принесла в життя своєї школи більше надії.

ПОСЛИ НАДІЇ:
**працювати
разом, щоб
запобігти
самогубству**

**ВИ МОЖЕТЕ ЗМІЦНЮВАТИ ДРУЗІВ,
ПОШИРЮЮЧИ СВІТЛО І НАДІЮ
ІСУСА ХРИСТА.**

Марісса Денніс

Співробітник редакції церковних журналів

У дипломатичному світі послы є представниками своєї країни для іншої групи людей. Однак *ви* можете бути послами, яким навіть не потрібен паспорт! У світі, який іноді здається дуже темним, ви можете бути послами надії та світла. Просто запитайте Джексона Л. (зліва, у коричневих штанах), з Юти, США, який у своїй школі є членом загону НАДІЯ, що працює за програмою запобігання самогубству шляхом взаємопідтримки однолітків. За допомогою організації, яка називається Норе4Utah (Надія для Юти), він навчився розпізнавати тривожні симптоми, бути другом і приносити в свою школу радість.

ВИ потрібні нам

“Після того як я приєднався до загону НАДІЯ, у мене відкрилися очі,—каже Джексон.— Є багато одно-класників, друзів і членів сім’ї, яким важко”.

Джексон дізнався, що хоча він і не несе відповідальності за рішення друзів, є те, що він може робити, аби їм допомогти в подоланні кризи. Дослідження показують, що 7 з 10 підлітків, які перебувають в депресії або думають про самогубство, розкажуть про це друзіві, перш ніж поговорити з дорослими¹. Це означає, що ви в змозі допомогти своїм друзям.

Як сказала сестра Керол Ф. Мак-Конкі, колишній перший радник у генеральному президентстві Товариства молодих жінок: “Ми маємо завітний обов’язок пильнувати одне одного, і, взявшись за руки, йти разом цим шляхом. Іншими словами, відкладіть свої телефони і озирніться та побачте, хто потребує вашої допомоги”².

Вам не потрібно бути членом формальної організації, щоб бути джерелом змін у школі чи серед ваших друзів. Ось кілька підказок, які спрацюють завжди і скрізь:

Що робити

Аби бути послом надії, спробуйте **розпізнати, допомогти і повідомити**.

1. **РОЗПІЗНАТИ** тривожні сигнали того, що хтось потребує допомоги³. Будьте уважними до тих, хто:

- Відчуває депресію чи безнадію.
- Поводиться безрозсудно.
- Уникає друзів та заходів.
- Роздає цінні речі.
- Переживає такі стресові ситуації, як втрата, великі зміни в житті, шкільний тероризм тощо.
- Змінює навички сну, вживання їжі або догляду за зовнішнім виглядом.
- Розповідає про самогубство або планує його—каже щось, наприклад, таке: “Краще б я ніколи не народжувався” або “Усім було б краще без мене”.

2. **ДОПОМОГТИ**. Бути послом—це означає спілкуватися. Знайдіть час, коли ви і ваш друг можете відкрито поговорити. Ви можете непокоїтися, що коли виявите загрозу самоушкодження чи самогубства, то це все погіршить. Однак це міф. Коли ви знаходите сміливість сказати про це, то насправді кидаєте людині рятувальний трос і показуєте, що турбуєтеся про неї.

“Не бійтеся запитати у друга, чи не переживає він зараз важкі часи, каже доктор Грег Хаднелл, експерт із запобігання самогубствам і засновник організації Hope4Utah.— Будьте прямі, однак не читайте нотацій і не судіть”. Він рекомендує нам використовувати послання з акцентом на “я”. Воно звучить не як лекція, а як турбота і зацікавленість. Наприклад: “Я помітив сьогодні у класі, що тобі

“Тих, хто страждає через занижену самооцінку або навіть має труднощі з тим, щоб знайти мету в житті, я хочу особисто запевнити, що вас любить Бог. ... Він знає вашу особистість. Він знає ваші труднощі. І ваш Спаситель поруч, щоб вам допомогти. ... Ви можете відчувати ту силу у вашому житті, коли прагнете Святого Духа. ... Раджу вам підійти і поговорити з тими, кому довіряєте, бо, говорячи про те, що вас турбує, ви, по суті, ділите свої тягари з людиною, яку любите і людиною, яка любить вас. Це—процес зцілення”.

Сестра Керол Ф. Мак-Конкі, колишній перший радник у генеральному президентстві Товариства молодих жінок

нелегко. Я не впевнений, чи у тебе все гаразд. Чи не думаєш ти про те, щоб завдати собі шкоди?”

Моліться, щоб Дух допомагав вам знати, що саме говорити. Якщо ваші друзі борються з думками про самогубство або переживають інші серйозні проблеми, такі як депресія або занепокоєння, не кажіть їм, що треба просто про це не думати. Старійшина Дейл Г. Ренлунд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав: “Те, як ви розмовляєте зі здоровою людиною, яка, можливо, перебуває не в найкращому настрої, відрізняється від того, як ми будемо розмовляти з людиною, яка має розумове захворювання”. Він рекомендує казати щось таке: “Ти не самотній. Ми тут, поруч. Ми допоможемо тобі справитися з цим”.

І пам’ятайте, що необхідно щиро слухати, а не думати про те, що ви скажете далі. Як вказував старійшина Ренлунд,

“допомогти людям заговорити і пояснити свої відчуття та заохочувати їх до розмови, мабуть, важливіше, ніж давати пораду”⁴.

3. **ПОВІДОМИТИ.** Коли ви дізнаєтеся, що друзі важко, у вас може виникати спокуса ні з ким не ділитися своїми переживаннями. Ваш друг може навіть попросити нікому про це не казати. Але послі кажуть! Запропонуйте дружові поговорити з дорослою людиною, якій він довіряє, наприклад, з батьком чи матір’ю, шкільним психологом чи провідником Церкви. Вкажіть номер гарячої телефонної лінії для людей, які думають про самогубство чи переживають особисту кризу. Якщо вони погрожують завдати шкоди собі або іншим, відвезіть їх до лікарні або зателефонуйте до служби надання невідкладної допомоги і залишайтеся з ними доти, доки не надійде

ЯКЩО ВАМ ВАЖКО

Не здавайтеся! Ви—важливі, вас люблять. Світ—це краще місце, бо ви тут, і ваше життя варте того, щоб його рятувати. Поговоріть з дорослою людиною, якій ви довіряєте,—батьком чи матір’ю, лікарем, шкільним психологом або провідником Церкви,—і попросіть про допомогу. Якщо у вас криза, зателефонуйте на гарячу лінію допомоги (дивіться рубрику “Ресурси”). Ісус Христос може допомогти вам знайти світло і надію, коли все, що ви відчуваєте,—це темрява і відчай.

РЕСУРСИ

- befrienders.org
- suicide.org/international-suicide-hotlines.html
- iasp.info
- suicide.lds.org

професійна допомога. Якщо ситуація не є критичною, шукайте наявні способи спілкування і підтримки. “Створюйте можливості, аби вони брали в чомусь участь,—каже доктор Хаднелл.—Намагайтеся запрошувати їх робити щось разом, наприклад: бігати, кататися на велосипеді чи плавати”. Фізичні вправи є корисними, бо рух може сприяти покращенню настрою.

Не недооцінюйте свої сили

Уявіть на мить, наскільки іншим був би світ, якби кожна людина мала надійного друга. Ми не можемо врятувати увесь світ, але ми можемо бути другим тим людям, які потребують друга.

Сестра Мак-Конкі закликала нас “з готовністю розширювати коло друзів” і “приймати в нього інших, навіть тих людей, які можуть відрізнятись від вас”. Вона вказувала, що дружба може все змінювати в житті: людина або сповниться надії, або зробить щось руйнівне, як самогубство. “Змінюйте життя людей,—заохочує вона.— У вас такий великий талант приносити в світ добро”.

Допомагаючи, ви наслідуйте приклад найкращого джерела надії—Ісуса Христа.

“Наш консультант загону НАДІЯ каже, що ми є послами надії,—каже Джексон.— Мені це подобається, бо ми не лише послали надії, але і послали Ісуса Христа. Зрештою, Він—це наша надія”.

Коли ми виявляємо Христову любов іншим людям, ми можемо допомагати їм знаходити надію та зцілення.

“Я знаю, що якби Ісус Христос був тут, на землі, Він би допомагав іншим так само, як і ми,—каже Джексон.— Мені приємно думати, що я роблю те, що робив би Він”. ■

“Якщо ми намагаємося просто прожити наступний день, а потім ще один день, і ще один, ... Господь допоможе нам у цьому. У книзі Ісаї є цей дивовижний вірш. Пророк каже: “Коли ти змучений, Він (Спаситель) пробуджує щоранку” [2 Нефій 7:4]. Він поруч кожного дня. ... Тож якщо найкраще, що ви можете зробити—це вранці встати з ліжка, знайте, що Він поруч з вами. ... Вважайте це за перемогу, а потім ідіть далі. Якщо це найкраще, що відбулося того дня, продовжуйте докладати зусилля”.

Старійшина Дейл Г. Ренлунд, з Кворуму Дванадцятих Апостолів

А ВИ НАДІЙНИЙ ДРУГ?

Читайте попередню статтю, щоб дізнатися, чи вона описує вас!

ПОСИЛАННЯ

1. Див. “What Are Hope Squads?” Hope4Utah, hope4utah.com/hope-squad.
2. Інтерв'ю з сестрою Мак-Конкі від 19 січня 2018 р.
3. Див. “The Warning Signs of Suicide,” Befrienders Worldwide, befrienders.org/warning-signs, and “Suicide: What to Do When Someone Is Suicidal”, Mayo Clinic, mayoclinic.org/diseases-conditions/suicide/in-depth/suicide/art-20044707.
4. Інтерв'ю зі старійшиною Ренлундом від 23 січня 2018 р.

ЗАГУБЛЕНА В ЗАБОРОНЕНОМУ

Сара Кінан

Я була посеред Забороненого міста в Пекіні, Китай. Лише кілька хвилин тому мене оточували друзі та вчителі, але раптом зрозуміла, що стою зовсім сама.

Я відразу ж зрозуміла, в яку небезпеку потрапила. Самотня 15-річна американка стояла сама, як палець, посеред галасливого палацу-музею. Я приїхала на екскурсію в Китай разом з іншими старшокласниками. Наша школа спонсорувала цю подорож. Учителі та гіді багато разів застерігали про можливі небезпеки, які виникають під час відвідування іншої країни, якщо ми будемо необережні.

Я обійшла те місце, проштовхуючись через натовпи туристів—як китайських, так і іноземних,—встала навшипінки, намагаючись побачити знайомі червоно-білі футболки, які носили члени нашої групи. Але нічого не бачила. Якимось чином моя група зникла без мене, а я навіть не уявляла, в якому напрямку вони пішли. Я сіла й почала дивитися на входи та виходи. Минуло 10 хвилин, потім 30, потім 45. Ніхто з моєї групи не з'явився.

МІСТІ

**Раніше я
відчувала Духа,
але ніколи не отри-
мувала конкретних
вказівок—наприклад,
у якому напрямку
іти.**

Хтось схопив мене за руку. Я подивилася і побачила низьку на зріст жінку з відблиском божевілля в очах і з довгими нігтями. Вона потягнула мене за руку. “Іди за мною,—сказала вона ламаною англійською мовою.— Красива дівчинко, іди за мною”.

Я від страху аж похолола. “Облиште мене”,—закричала я, вириваючи руку. Перш ніж вона встигла знову схопити її, я помчала до виходу і увійшла в іншу частину міста.

Я бігла ще якийсь час, поки ще більше не заблукала. Я сіла на найближчих сходах осторонь від груп людей і почала плакати. Я знала кілька слів китайською, але, звичайно ж, цього було недостатньо, щоб дістатися назад до нашого готелю, який знаходився десь на іншому кінці величезного Пекіну. У ту мить я навіть не була впевнена, де ж знаходиться вихід.

Уся в слезах я почала молитися. Я розуміла, що було нерозумно відходити від групи навіть на мить, і я благала Небесного Батька допомогти мені знайти дорогу до моєї групи.

Я підвелася і попрямувала назад до того місця, звідки прийшла. Я не отримала негайного одкровення—і я не була впевнена, як саме звучить або відчувається одкровення, навіть якби я дійсно отримала його.

Раніше я відчувала Духа—тепле почуття після служіння комусь чи після чийогось виступу в Церкві, але ніколи не відчувала чогось особливого—точно не те, в якому напрямку іти. Я почала невпевнено просуватися вперед і продовжувала молитися у серці.

Згодом я дійшла до розвилки. Я почала іти праворуч, і саме тоді почула, як голос прошепотів: “Зупинись”.

Голос був настільки тихим, що я ледь не відкинула його, прийнявши за одну з власних думок. Однак у ньому була така впевненість, якої я звісно не відчувала в ту мить. “Сядь на ту лавку”,—сказав голос. Я роззирнулася і побачила посередині розвилки лавку. Я підійшла і сіла на неї. Усього через три хвилини хтось у знайомій біло-червоній футболці з’явився у натовпі й помахав мені рукою. То була наша екскурсовод того дня.

Я підскочила з лавки, на якій сиділа. Я була така щаслива, що мало не кинулася обнімати ту жінку.

“Ми вже годину тебе шукаємо,—сказала вона.— Де ти була?”

Поки вона вела мене до моєї групи, я розповідала їй, де була, починаючи з того моменту, як відстала від групи, і закінчуючи своїм рішенням сісти замість того, щоб піти на розвилці направо.

“Тобі дуже пощастило,—сказала вона.— Якби на тому повороті ти пішла направо, то попрямувала б у протилежному напрямку від групи. Місто настільки велике, що я ніколи б тебе не знайшла”.

Через кілька тижнів я полетіла з Китаю. Я намагалася більше не губитися під час подорожі, але подумки я багато разів повертала до того моменту, коли почула голос Духа, Який шепотів до мене. Це було не таке спонукання, яке я раніше отримувала, однак це було саме те, що, як Господь знав, мені потрібно було, аби не піти в хибному напрямку. Я також зрозуміла, як легко було проігнорувати його, якби я не дослухалася.

З того дня я чула голос Духа багато разів багатьма способами як застереження не лише від фізичної, але і від духовної небезпеки. Іноді я бачила, що відбувається внаслідок послуху або непослуху тому голосу, як це було зі мною того першого дня в Забороненому місті. У більшості випадків я не могла передбачити наслідків. Однак я зрозуміла, що коли смирення і готова слухатися, Господь допоможе розпізнати спонукання від Духа і Він скерує мене туди, де мені потрібно бути. З Ним я ніколи не самотня. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ОДКРОВЕННЯ для Джозефа Сміта—і для вас

Раян Карр

Співробітник редакції церковних журналів

Подумайте про всі дивовижні речі, які здійснив Джозеф Сміт: переклав Книгу Мормона, організував Церкву, отримав священство, побудував храми, навчав відновленої євангелії, посилав на служіння місіонерів. Але ще дивовижнішим є те, що він усе це робив у такому юному віці.

Звідки він знав, як треба все це виконувати? На щастя, йому не треба було здогадуватися—він керувався одкровенням. У цих одкровеннях, багато з яких тепер містяться в Ученні і Завітах, Господь викладав йому доктрину, скеровував в організації Церкви і відповідав на важливі запитання. Ось тільки деякі з прикладів.

Запитання, на які було дано відповідь через одкровення

- Хто має повноваження христити? 15 травня 1829 року Джозеф Сміт і Олівер Каудері молилися про хрищення. Явився Іван Христитель і надав їм Ааронове священство та заповідав охристити один одного. (Див. УЗ 13).
- Чи можна вживати тютюн? Жування і куріння тютюну було поширеним у часи Джозефа Сміта. У 1833 році він молився, щоб отримати скерування щодо цієї теми і

отримав одкровення, відоме під назвою Слово мудрості, де сказано, що “тютюн не для тіла” (див. УЗ 89).

- Чому ми виконуємо храмову роботу? Під керівництвом Джозефа Сміта члени Церкви побудували храм у Кертленді, а потім храм у Наву, де вони могли виконувати хрищення та інші храмові обряди. В Ученні і Завітах 128 пояснюється, що “нас без них [померлих] не можна зробити досконалими, так само і вони без нас досконалості не можуть одержати” (вірш 18).

Ви також можете отримувати Господнє скерування у своєму житті й відповіді на запитання шляхом особистого одкровення. Іноді ці відповіді будуть надходити з Писань або завдяки натхненню, яке ви відчуваєте у своєму серці та розумі. А іноді ви рухаєтеся вперед з вірою, не знаючи точно, як усе обернеться, однак з усіх сил намагаючись бути слухняними.

Як правило, необхідно затратити час, щоб знайти натхнення і провід. Як і пророк Джозеф Сміт, ви можете дізнаватися про Господню волю “рядок за рядком, приписання за приписанням” (УЗ 98:12). Як і пророк, починайте з молитви. Просіть Небесного Батька дати вам натхнення через Духа Святого. Досліджуйте

Писання і вчення сучасних пророків. Приймайте рішення, а потім запитуйте, чи правильне воно (див. УЗ 9).

Постійне навчання

Погляньте на цю карту й ви побачите, де був Джозеф Сміт, коли отримував ці одкровення від Господа. Одкровення надходили тоді й там, де Джозеф Сміт їх потребував згідно з волею Господа.

Джозеф отримав 46 одкровень у Кертленді, шт. Огайо, але йому не потрібно було там залишатися, щоб отримувати подальше скерування від Господа. Він також отримував

Книга Учення і Завіти показує, як одкровення скеровувало пророка Джозефа Сміта, і дає взірєць того, як натхнення може скеровувати вас у житті.

одкровення в Пенсильванії, Нью-Йорку, Міссурі та Іллінойсі.

Ці одкровення надходили у період, що охоплює багато років. Чи не було б добре, якби Господь відкрив Джозефу Сміту в одному одкровенні все стосовно того, що йому необхідно було знати про священство? Натомість Господь давав пророкові одкровення стосовно священства в 1829, 1830, 1832, 1835, 1841 і т.д. (див., наприклад, УЗ 13; 20; 84; 107; 124).

Ваше знання євангелії також зростатиме з часом. Коли ви будете вивчати євангелію за допомогою Святого Духа—використовуючи Писання, матеріали генеральної конференції, на церковних зборах, у семінарії тощо—ваше розуміння з часом зростатиме, як це було з Джозефом Смітом. ■

ДОСЯГНЕННЯ У ЮНОМУ ВІЦІ

“[Джозефу Сміту] було 14 під час Першого видіння і 17—під час першого явлення ангела Моронія. Йому був 21 рік, коли він одержав золоті пластини і лише 23, коли він завершив переклад Книги Мормона (за менш ніж 60 робочих днів). Більше половини одкровень у нашій книзі Учення і Завіти були дані через Пророка, коли йому було не більше 25 років”.

Старійшина Даллін Х. Оукс, Перший радник у Першому Президентстві, “Joseph, the Man and the Prophet”, *Ensign*, May 1996, 71.

Ваша сво-
бода волі
варта
того, щоб
за неї
боротися.

Битва

за вашу свободу волі

Девід Діксон

Співробітник редакції церковних журналів

Д отримання Божих заповідей приносить свободу. Людину, яка не здобула свідчення про цю істину, таке твердження може бентежити. Зрештою, якби хтось із сусідів підійшов до вас і вручив перелік того, що вам треба робити (або чого ви не можете робити), це було б схоже на *обмеження* особистої свободи.

Однак дотримання Божих заповідей дійсно приносить вам свободу—свободу від негативних наслідків гріха і свободу насолоджуватися благословеннями праведності.

Проте порушення Божих заповідей веде до полону. Одним з аспектів такого полону є втрата свободи волі. Важко приймати багато рішень у житті, якщо ви в полоні.

Ми знаємо з Писань, що в доземному житті Сатана “прагнув знищити свободу вибору людини” (Мойсей 4:3) Ми також знаємо, що він не переміг у війні і що *ви* були на стороні переможця!

Трудність полягає в тому, що Сатана досі намагається украсти вашу свободу волі. Але не бійтеся. Ви можете перемогти і в цій війні.

ЖИТТЯ В ПОЛОНІ

У Книзі Мормона Ісус навчав: “Ви повинні завжди пильнувати і молитися, щоб вас не спокусив

диявол і не забрав у свій полон” (3 Нефій 18:15).

Навіть страшно подумати про те, щоб стати полоненими диявола! Однак коли ви думаєте про таку долю, чи асоціюється вона у вас переважно з останнім судом? Насправді є більш швидкі наслідки такого полону. І часто вони досить непомітні.

Старійшина Квентін А. Кук, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав: “Люди можуть стати поневоленими, тобто потрапити в рабство не тільки шкідливих речовин, що викликають залежність, але й шкідливих філософій, що викликають залежність і відволікають від праведного життя” (“Плач Єремії: стережіться рабства”, жовтнева генеральна конференція 2013 р.).

Легко зрозуміти, як люди потрапляють в полон таких шкідливих речовин як наркотики чи нікотин. Але як стають невільниками такої звички, як брехня? Обманувши лише один раз, легко потрапити в пастку, розставлену своїми ж руками.

А чи не є ви полоненими невміння стримувати характер або звички пліткувати?

Або як щодо простого *не виконання* щоденних праведних дій (молитви, вивчення Писань тощо), які Бог просить нас виконувати? Чи це також призводить до втрати свободи волі?

Так. Існує лише один спосіб, який ми можемо розглядати. Що відбувається зі спортсменами або музикантами, якщо вони повністю

перестають тренуватися або займатися? Відповідь: невдовзі вони втраять здатність грати якнайкраще. Хоча можна вважати, що це не є втратою свободи волі, насправді це так. Спортсмен чи музикант, який перестає працювати над своєю майстерністю, більше не зможе приймати стільки ж рішень як і раніше щодо того, як застосовувати цю майстерність. Зменшуючи свої здібності, вони тепер зможуть робити менше, ніж раніше. У них стає менше можливостей.

Подібним же чином ви дійсно не зможете показати себе з найкращого боку, не маючи супроводу Святого Духа. Вам потрібна Його допомога кожного дня. Це—один з найвеличніших дарів, які ви лише спроможні отримати в цьому житті, а здобути цей дар ви зможете лише живучи праведно кожного дня.

ЯК ЗНАЙТИ СПРАВЖНЮ СВОБОДУ

Апостол Павло навчав: “Христос для волі нас визволив. Тож стійте в ній та не піддавайтеся знову в ярмо рабства!” (Галатам 5:1). У Книзі Мормона цар Веніамин навчав: “І під такою назвою вас зроблено вільними, і немає ніякої іншої назви, за допомогою якої вас можна було б зробити вільними. Не дано ніякого іншого імені, через яке приходить спасіння; отже, я б хотів, щоб ви взяли на себе ім'я Христа” (Мосія 5:8).

Коли ми йдемо за Христом, то здобуваємо справжню свободу. Тож прийміть рішення бути вільними! ■

МІСЦЕ ДЛЯ НАС

ПРАВИЛЬНА НЕПРАВИЛЬНА ВІДПОВІДЬ

КОЛИ Я ЗАПИСАВСЯ на курс філософії в старших класах школи, мій батько був трохи стурбований. У філософії все ставиться під сумнів, у тому числі існування Бога. Мій учитель навчав нас того, що суперечить релігії та заперечує існування Бога.

На одній контрольній з філософії було запитання: “Чому нам треба було прийти на землю?” Відповідь, яка від мене очікувалася, мала бути такою: щоб самореалізуватися і зайняти своє місце у життєвому циклі. Я не написав такої відповіді, тому що вона не відображає моїх вірувань.

Натомість я написав: “Ми прийшли на землю, щоб бути випробуваними і повернутися та жити у вічності з Небесним Батьком разом зі своїми сім'ями”.

“Бути вірними собі означає бути прикладом праведного життя в усіх ситуаціях і за будь-яких обставин”.

Президент Гордон Б. Хінклі, “Stand True and Faithful,”
Ensign, May 1996, 92.

Після того вчитель викликав мене і запитав, чи я знаю правильну відповідь на те запитання. Я відповів, що знаю, але не буду писати те, що, на мою думку, не є істинним.

Він запитав мене, чи я віруюча людина і до якої церкви належу. Я відповів, що є членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Учитель сказав, що у нього ще не було віруючого студента, який би був настільки сміливим, щоб відстоювати свої переконання і написати таку відповідь.

“Я не поставив тобі найвищу оцінку, бо твоя відповідь була неправильна,—сказав він.— Але я поставив високу оцінку за сміливість написати про те, у що ти віриш”.

Я був щасливий, бо дав відповідь, що узгоджувалася з моїми переконаннями відповідно до євангельських істин, які я знаю і намагаюся сповідувати в житті. ■

Бенхамін М., Чилі

Як я можу відстоювати істину?

1. Вирішіть зараз, як ви будете реагувати, коли вашу віру ставитимуть під сумнів (див. 1 Петра 3:15).
2. Моліться, щоб мати сміливість діяти і знати, що сказати (див. Повторення закону 31:6; УЗ 100:5-7).
3. Вивчайте Писання і слова сучасних пророків, щоб зміцнити свою віру (див. УЗ 88:118).
4. Свідчіть часто як вдома, так і в церкві, щоб навчитися ділитися тим, у що ви вірите (див. УЗ 58:6).

СВІТЛО ХРАМУ

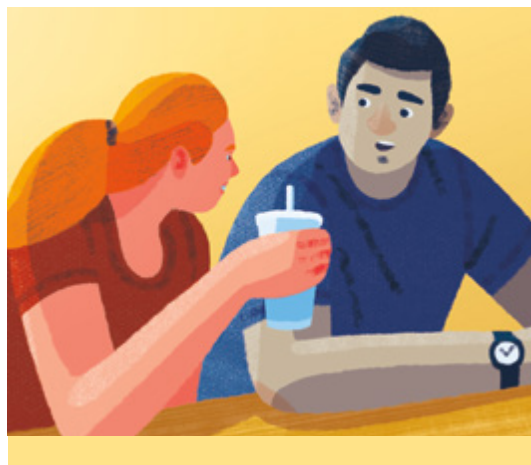
КІЛЬКА РОКІВ ТОМУ ВЛІТКУ молоді чоловіки з мого приходу поїхали в гори кататися на велосипедах. Я трохи хвилювався, бо їхав уперше. Мій друг Джейкоб був досвідченим велосипедистом, тож я планував триматися поблизу нього.

Після короткого відпочинку на вершині, ми почали спускатися з гори. Я їхав повільніше, ніж уся група, і відстав, особливо через те, що кілька разів падав на різких поворотах. Джейкоб зупинявся кожного разу, щоб допомогти мені, і ми кожного разу доганяли групу.

Коли сонце сіло, було очевидно, що ми загубилися. Минувало вже більше півгодини з того часу, як ми бачили групу. Стало так темно, що ми ледве бачили стежку. Я помолився і попросив у Небесного Батька допомоги та сміливості їхати вперед. Після того ми з Джейкобом вирішили рухатися у певному напрямку. Повернувши за ріг, ми побачили найяскравіше і найпривітніше видовище—храм у Дрейпері, шт. Юта. Світло відбивалося від храму й освітлювало наш шлях, і ми змогли безпечно дістатися до наших провідників та друзів.

Кожного разу, коли я бачу храм, то згадую про спокій і допомогу, які на нас там чекають. Кожного разу, коли я гублюся в темряві світу, я можу подивитися на храм, щоб знайти необхідне мені світло. ■

Джоел Г., шт. Юта, США

ЗНАЙТИ НОВОГО ДРУГА

Я ОБІДАЛА ЗА СТОЛИКОМ разом з друзями, коли помітила нового хлопця—Майкла. Він вирішив сісти біля групи старших хлопців, які почали з нього глузувати. Пізніше я дізналася, що у Майкла аутизм.

Я запитала Майкла, чи хоче він сидіти біля мене і моїх друзів. Він відмовився, можливо побоюючись, що люди знову почнуть з нього глузувати.

Наступного дня я познайомила його зі своїми друзями. Було видно, що він радів через те, що я не облишила своїх зусиль. У нього було багато про що розповісти. Він—дивовижний!

Кожного дня було помітно, що Майкл стає все радіснішим. Він почав чекати на ті обіди разом з друзями. Оскільки я сиділа поруч з Майклом під час обіду, у нас зав'язалася міцна дружба. Це допомогло не лише Майклові, але також і мені.

Відчуття, які приносить служіння іншим—найпрекрасніші відчуття у світі. ■

Лора П., шт. Іллінойс, США

ЖИТТЯ МОЖЕ БУТИ СПОВНЕНЕ
ВІРОЮ,
РАДІСТЮ,
ЩАСТЯМ,
НАДІЄЮ і
ЛЮБОВ'Ю,
КОЛИ МИ ВИЯВЛЯЄМО
ХОЧ КРИХІТКУ СПРАВЖНЬОЇ
ВІРИ В ХРИСТА.

Президент М. Рассел Баллард,
діючий президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів,
“Дорогоцінні дари від Бога”, квітнева генеральна конференція 2018 року

Пророки: ознака любові Бога

Старійшина Уліссес Соарес

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Я свідчу вам, що Президент Рассел М. Нельсон—пророк Бога на землі. Я ніколи не бачив людини добрішої й більш люблячої, ніж він. Хоч я й відчував себе невідповідним для цього священного покликання, його слова і лагідний погляд очей, коли він запропонував мені цю відповідальність, дали мені відчути обійми любові Спасителя.

Хіба ж це не благословення—мати на землі у дні, в які ми живемо, пророків, провидців і одкровителів, які прагнуть пізнати волю Господа і виконувати її? Приносить втіху знання, що ми не самотні у світі, які б труднощі не випадали нам у житті. Те, що є пророки,—це ознака любові Бога до Своїх дітей. Пророки повідомляють про обіцяння і справжню природу Бога та Ісуса Христа Їхньому народу.

Від усього свого серця я свідчу, що пророки промовляють силою Святого Духа. Вони свідчать про Христа та Його божественну місію на землі. Вони висловлюють думку й почуття Господа і

покликані представляти Його та навчати нас, що саме ми повинні робити, аби повернутися й жити у присутності Бога і Його Сина, Ісуса Христа. Ми отримуємо благословення, якщо виявляємо свою віру і дотримуємося їхніх учень. Якщо ми дослухаємося до них, то наше життя є більш щасливим і менш складним, нам легше справлятися зі своїми труднощами та проблемами, і ми створюємо навколо себе духовну зброю, яка буде захищати нас від нападів ворога у наші дні.

Я урочисто свідчу, що Ісус Христос воскрес, що Він живий і що Він керує Своєю Церквою на землі через Своїх пророків, провидців і одкровителів. Я свідчу, що Він—Спаситель і Викупитель світу й що завдяки Йому ми можемо бути спасеними та піднесеними у присутність Бога. Я люблю Його; я поклоняюся Йому. Я хочу наслідувати Його, виконувати Його волю і ставати більш схожим на Нього. ■

З виступу на квітневій генеральній конференції 2018 року.

Народився в
Сан-Паулу,
Бразилія,
2 жовтня 1958 р.

Його сім'я приєдналася до Церкви,
коли йому було 6 років.

Служив на місії повного дня в
Бразильській місії
Ріо-де-Жанейро.

Відвідував
Папський
католицький
університет

(де здобув ступінь
бакалавра з
бухгалтерії та
економіки, та
ступінь магістра
з управління
бізнесом).

У жовтні 1982
року уклав шлюб
з Розаною
Фернандес в
Бразиль-
ському храмі
Сан-Паулу.
У них 3 дітей і
3 онуків.

Окрім рідної порту-
гальської, він розмовляє
також англійською, фран-
цузькою та іспанською.

Був підтриманий
у якості апостола
31 березня 2018 року.

Піклуватися і ділитися

Malo e
lelei!

Мене звуть
Луї, і моє світло
сяє, коли я ділюся
з іншими тим,
що маю.

**Великий острів
і велика сім'я**

Я живу на великому острові
Тонга. У мене шість сестер
та чотири брати, і я живу
недалеко від храму
Нукуалофа, Тонга.

1

3

Ділитися їжею

Мій батько вирощує зернові культури, тож у нас багато їжі. Але багато вдів (жінки, у яких померли чоловіки) та інші сім'ї не вирощують зернові культури. Тож мої батьки діляться з ними врожаєм. Я люблю в цьому допомагати!

2

Любов до науки

У нас на острові є багато красивих рослин і тварин. Я вчуся в четвертому класі початкової школи, яка називається "Океан світла", а мій улюблений предмет—природничі науки.

4

Допомога з шкарлупками

Вдови, яких ми відвідуємо, використовують шкарлупу кокосового горіха, щоб розводити вогнище для приготування їжі. Коли ми приносимо їм їжу, я завжди нагадую батькам узяти також шкарлупу кокосового горіха. Я допомагаю вантажити шкарлупу на машину, а потім розвантажувати її, коли ми прибуваємо до дому вдів.

Благословення від надання допомоги

Небесний Батько дає мені великі благословення, коли я допомагаю іншим—Він благословляє не грішми, а мудрістю та знаннями. Я завжди хочу допомагати і ділитися тим, що маю, з іншими.

ЯК ВИ МОЖЕТЕ СЯТИ?

- Принесіть їжу тому, хто її потребує.
- Принесіть їжу волонтерам, які розподіляють її серед нужденних.
- Принесіть одяг у притулок для безхатченків.

ПРИШЛІТЬ НАМ ЗІРКУ!

Ісус просив, щоб наше світло сяло перед людьми (див. Матвій 5:16). Як ваше світло сяє? Надішліть нам фото вашої зірки з вашою історією, фотографією і батьківським дозволом на електронну адресу: lahona@ldschurch.org.

Почута МОЛИТВА

Меган Армкнехт

Ґрунтується на справжніх подіях

Грейс була 11-річною дівчинкою, яка жила в Голландії під час Другої світової війни. Її батька арештували, і він став військовополоненим.

Після того як батька забрали, мама піклувалася про Грейс і двох її братів та двох кузенів. Треба було прогодувати багато ротів, а їжі було обмаль. Їхня сім'я отримала невелику кількість борошна, овочів та картоплі.

Одного дня подзвонили у двері. Грейс пішла за мамою, щоб побачити, хто прийшов. Коли мама відчинила двері, на порозі стояв молодий нацистський офіцер. Серце Грейс почало битися сильніше, і вона затамувала подих. Що він хоче?

“Скільки людей живе в будинку?”—запитав офіцер грубо.

“Я, троє моїх дітей і двоє племінників”,—сказала мама.

“Чоловік тут з вами не живе?”—запитав офіцер.

“Ні,—відповіла мама.— Його забрали”.

Офіцер оглянув будинок. “Чи є у вас радіо? Ми не хочемо, щоб ви слухали програми наших ворогів з Англії та Америки”.

Мама взяла радіо і віддала офіцерові.

“Це великий будинок,—сказав він, озирюючись.— Надто великий для невеликої кількості людей,

які тут живуть. Завтра вам треба бути виїхати. Ми заберемо цей будинок”. Він повернувся і пішов.

Грейс не могла повірити своїм вухам. Вона поглянула в мамині очі, які стали великими від потрясіння. Потім мама зачинила двері й пішла в дальній кінець будинку.

Грейс повільно йшла за нею, а серце калатало. Чи дійсно солдат повернеться і забере їхній будинок так само, як і радіо? Що їм робити? Куди йти? Як тепер тато дізнається, де їх шукати?

Грейс зупинилася біля дверей маминої кімнати і зазирнула всередину. Мама стояла на колінах і молилася.

Грейс тихенько пішла до вітальні, чекати на маму.

“Ой, мамо, що ми будемо робити?”—запитала Грейс.

Мама зітхнула. “Усе, що ми можемо—молитися і довіряти Господу, що Він нас захистить”.

Молодий нацистський офіцер не повернувся ні наступного дня, ні пізніше. Він ніколи так і не прийшов! Грейс і її сім'я продовжували жити в своєму будинку.

Грейс знала, що Бог допомагає її сім'ї. І хоча війна не закінчилася, Він постійно буде їх пильнувати.

Продовження буде ... ■

Автор живе у Нью-Джерсі, США.

“Спаситель сказав: “Я не кину вас сиротами,—Я прибуду до вас!”
Це Його обіцяння вам. Я знаю, що це реальне обіцяння. Я знаю,
що Він живе”.

Старійшина Ніл Л. Андерсен

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

“Духовні вихори”, Ліягона, трав. 2014, с. 21.

Старійшина
Хоакін Е. Коста
Сімдесятник

ПРИХИСТОК від БУРІ

*“А хто мене слухає, той буде жити безпечно,
і буде спокійний від страху перед злом!”
(Притовісті 1:33).*

Я виріс в Аргентині. В дитинстві я не був членом Церкви. Однак моя сім'я тримала на полиці Біблію. Вона була велика, і в ній були красиві малюнки. Ми не дуже часто читали її разом. Але я любив гортати сторінки і роздивлятися малюнки та історії.

Моя улюблена історія була про Ноя. Я любив розглядати Ноя, потоп і тварин. Мені подобалося, як ковчег зберіг Ноя і його сім'ю від шторму.

Пізніше я охрестився в Церкві, одружився і створив власну сім'ю. Одного разу під час домашнього сімейного вечора моя дружина, Рені, розповідала про те, що є багато спільного між Ноевим ковчегом і

нашою домівкою. І ковчег, і домівка захищають нас від страшних бур, що вирують у світі.

Я дещо дізнався про Ноя. Він отримав священство, коли йому було всього 10 років. Ной зростав і бачив злочестивість у світі. Однак він залишався гідним. Він побудував ковчег, щоб врятувати свою сім'ю. Небесний Батько допоміг їм бути в безпеці.

Іноді ми бачимо страшні події, що відбуваються у нашому світі. Але ми можемо знайти захист від бурі. Ми можемо підготуватися, як і Ной. Ми можемо прийняти рішення слухатися Бога. Ми можемо перетворити свої домівки на місце духовного захисту.

Якщо у нас є віра в Небесного Батька, нам не треба боятися. Завдяки Йому ми можемо відчувати мир незалежно від того, в які бурі потрапляємо. ■

Клуб читання Книги Мормона

ПРИЄДНУЙТЕСЯ ДО НАС У ЧИТАННІ КНИГИ МОРМОНА!

Ви можете читати самостійно, зі своєю сім'єю або з другом. Потім надішліть нам фото того, як ви читаете Книгу Мормона, і розкажіть про те, що ви дізналися, або перекажіть улюблену історію з Книги Мормона. Надсилайте через сайт liahona.lds.org (кличіть на "Submit an Article").

Вірш цього місяця Мосія 2:17

“Коли ви служите вашим
ближнім, то ви тільки служите
вашому Богові”.

Я люблю Книгу Мормона, бо це правдива книга. Це—Писання від Бога, і я в неї вірю.
Джоел С. (справа), 8 років, Магараштра, Індія

Мені подобається історія про видіння Легія, бо вона дає мені радість. Вона навчає мене робити правильний вибір, щоб я могла дістатися дерева життя. Дерево життя—це символ життя з Небесним Батьком, Ісусом Христом і всіма людьми, яких я люблю.
Седі С., 9 років, Лусака, Замбія

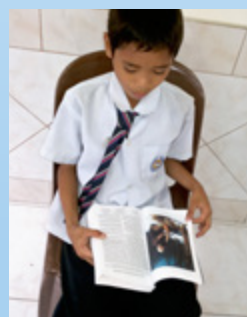
Я закінчив читати дитячу версію Книги Мормона перед своїм хрещенням. Наприкінці книги мама попросила мене молитися про Книгу Мормона. Я вже відчув під час читання, що слова книги істинні.
Сін І., 7 років, Сомерсет, Англія

Діти Початкового товариства цього приходу в **Іль-де-Франс, Франція**, відгукнулися на заклик читати Книгу Мормона кожного дня. Вони отримали посвідчення за досягнення своєї цілі!

Ми любимо Книгу Мормона, бо ми дізнаємося про євангелію й особливо про Ісуса Христа. Ми також дуже вдячні Богові за Книгу Мормона, бо ми дізнаємося, що Ісус Христос є нашим Спасителем, і це допомагає в житті.
Алфі та Анна Б., 6 і 8 років, Магараштра, Індія

Книга Мормона—це моя улюблена книга. Мені подобається приклад Нефія. Він—мій супер-герой у Книзі Мормона. Він дуже слухняний Божим заповідям. Я хочу бути схожим на нього.
Єстро Ф., 10 років, Ілоіло, Філіппіни

ІЛЮСТРАЦІЯ МЕРСЕ ТΟΥС

Молитва за лаштунками

Емілі Б., 12 років, шт. Юта, США

Одне з моїх улюблених хобі— ірландські танці. Я також багато працюю над тим, щоб відпрацювати хореографію вдома, аби підготуватися до виступу. Я дуже старанно тренуюся, але коли я стою за лаштунками перед виходом на сцену, то, зазвичай, дуже хвилюююся. На кожних змаганнях ми з мамою знаходимо тихе місце, щоб помолитися. Іноді ми ховаємося за шторою або в боковій кімнатці. Я знаю, що для Небесного Батька не має значення, де ми знаходимося. Головне—ми маємо в Нього віру.

Під час останнього виступу мами зі мною не було, щоб помолитися. Вона була в залі. Я дуже розхвилювалася, однак вирішила, що неважливо, є вона поруч зі мною, чи ні. Я відійшла вбік від друзів і помолилася. Я просила, щоб бути в безпеці, поки танцюю, і щоб я могла танцювати якнайкраще. Я дуже гарно танцювала того дня, і я пам'ятаю те відчуття спокою, яке відчула, вийшовши на сцену.

Ми завжди можемо довіряти Небесному Батькові. Де б ми не були і коли б це не відбувалося, Він завжди чує. ■

Крістіан Б., 7 років, Північна Голландія,
Нідерланди

На початку цього року моя напарниця з читання й письма прийшла у клас дуже сумна. Вона зробила кілька помилок у завданні з математики. Вона сказала: “Я нікчема”.

Я переживав за подругу, тож розповів їй про Ісуса і про те, як Він любить нас. Я сказав їй, як це пов'язано з тим, що ми не є нікчемами! Потім я заспівав їй пісню “Я Божее дитя”. Пісня їй сподобалася і вона запитала мене, де я всьому цьому навчився. Я розповів,

що моя сім'я щотижня ходить до церкви і що я дізнався про Ісуса в Початковому товаристві.

Того вечора вона розповіла про нашу розмову своїй мамі. Подруга запитала маму, чи може піти до церкви зі мною і моєю сім'єю. Її мама погодилася!

Уже в неділю моя подруга сиділа поруч зі мною на причасних зборах. Тепер вона ходить зі мною до церкви майже кожного тижня. Разом з батьками вона все більше дізнається про євангелію Ісуса Христа від місіонерів та інших сімей нашого приходу.

Я відчуваю радість, що зміг наслідувати приклад Спасителя і втішити свою подругу. Незалежно від того, чи її сім'я вирішить охреститися, головне те, що тепер вона знає, що Бог та Ісус люблять її, що б не сталося! ■

Що б не сталося!

Ілля і вдова

Кім Уебб Рейд

Пророк Ілля застерігав людей, що настане голод. Не буде дощу й рослини не будуть рости. Під час голоду Ілля пив воду зі струмка. Бог посилав птахів, щоб вони його годували. Але струмок висох. Бог наказав Іллі знайти жінку в місті, і вона його нагодує.

Ілля знайшов жінку,
яка збирала дрова
для вогнища. Ілля
попросив її дати йому
поїсти. Жінка сказала,
що в неї є трохи
борошна і олії, щоб
приготувати їжу для
себе і сина.

Пророк пообіцяв, що якщо вона дасть
йому ту їжу, то їжа у неї не закінчиться.
Вдова повірила пророку Іллі й нагодувала
його.

Кожного дня вона з
сином мала достатньо їжі.
То було диво! Коли син
вдови захворів і помер, Ілля
повернув його до життя. Та
жінка мала благословення за
те, що послухалася пророка.

Я отримую благословення, коли слухаюся пророка. ■

Я можу говорити правду

Старійшина Марк Е.
Петерсен (1900–1984)
3 Кворуму
Дванадцятьох Апостолів

СКЕРОВАНІ СУЧАСНИМИ ПРОРОКАМИ

Бог завжди промовляє до людей через сучасних пророків.

Примітка редактора: У липні 1972 року помер Джозеф Філдінг Сміт, 10-й Президент Церкви. На генеральній конференції в жовтні 1972 року Президента Гарольда Б. Лі було підтримано новим Президентом Церкви. Цей уривок взято з виступу старійшини Марка Е. Петерсена на тій конференції.

Новий пророк Божий ... є одним з тих натхнених чоловіків, яких було покликано Богом на служіння в цей час, щоб доносити нове одкровення з небес до кожного чоловіка, жінки і дитини, які його почують.

Призначення нового пророка—це надзвичайно важлива мить для кожної людини, яка вірить у Бога, а особливо для кожного віруючого в Господа Ісуса Христа. ...

Завжди, коли Господь має народ на землі, який Він визнає Своєю власністю, Він скерує цей народ за допомогою сучасних пророків, яким Він надає провід з небес. ...

Подібний ланцюжок натхнених чоловіків існує і в наш час. Це було

здійснено внаслідок Відновлення євангелії Господа Ісуса Христа за допомогою Джозефа Сміта—Його провидця в останні дні. ...

Всупереч загальноприйнятим віруванням Господь є Богом спілкування, Богом одкровення. Він є Богом світла і розуму, знання та інформації. Він не робить справ у темряві, і нікого не спасає в невігластві. Увесь Його план спасіння ґрунтується на спілкуванні з просвітленими людьми.

Хто може поклонитися розумно, залишаючись у невігластві?

Хто може мати осмислену віру, не знаючи Бога?

І звідки приходить це знання, якщо не від Самого Божества? ...

Людські істоти повільно навчаються Господнім шляхам, і особливо вони не квапляться приймати той факт, що хоча Він охоче з ними спілкується, Його спосіб спілкування відбувається через натхненного сучасного чоловіка, якого Він призначає пророком.

Це—його модель. Це—Його спосіб роботи, і Він його не змінив. Він є Той Самий учора, сьогодні і навіки, так само, як і Його методи. ...

Ми урочисто свідчимо, що спілкування між небесами і землею було відновлено в наші дні. Ми проголошуємо, що Бог не відділив себе від світу.

Він не мертвий. Він живе.

Він не сліпий. Він бачить.

Він не глухий. Він чує.

Він не німий. Він красномовно спілкується зі Своїми сучасними пророками і через них з усім світом.

І саме таким чином Бог промовляє до нас сьогодні. ■

З "Another Prophet Now Has Come!" (Прийшов новий пророк), Ensign, Nov. 1973, 116-118. Розділові знаки узгоджено із сучасним правописом.

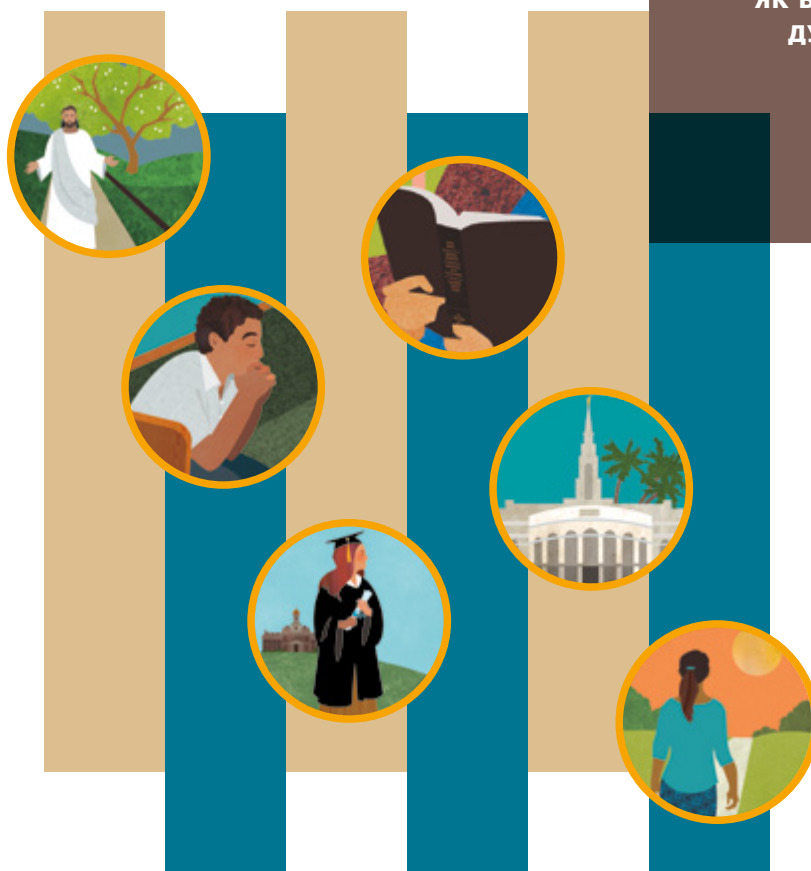

**БУДЬТЕ БАДЬОРІ:
ЦЕ Я, НЕ ЛЯКАЙТЕСЯ,
ХУДОЖНИК
ЛОСАНО МОРЕНО**

Коли настав вечір, Ісус стояв один на березі й бачив, що човен відносить учнів на середину моря. Вітер був зустрічним, і вони веслували з усіх сил. Ісус пішов до них, ступаючи по морю. Коли вони Його побачили, то злякалися.

“А Він зараз до них обізвався й сказав їм: Будьте смілі, це Я, не лякайтесь!

*І увійшов Він у човен до них, і вітер зтих. А вони здивувалися дуже в собі”.
(Див. Марк 6:47-51).*

ДОРΟΣЛІЙ МОЛОДІ

**ШІСТЬ ІДЕЙ ТОГО,
ЯК ВИЖИВАТИ
ДУХОВНО**

44

МОЛОДІ

**ПРАЦЮВАТИ
РАЗОМ ЗАРАДИ
ЗАПОБІГАННЯ
САМОГУБСТВАМ**

50, 52

ТЕМА УРОКІВ
ДЛЯ МОЛОДІ

**ЗАПОВІДІ:
ЯК ВОНИ РОБЛЯТЬ
НАС ВІЛЬНИМИ**

60

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

